

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φβλ. 619—620
Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΣ'.
Τηλ. 628.280

15 Ἰουνίου 1971 (Π.Ο.Η.)
Γραφεῖα Κόμμιγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Περὶ τὸ δέμα «ἐγυυρότητα» τῶν Μυστηρίων

Οὐδέποτε καὶ εἰς οὐδὲν δικαστήριον τοῦ κόσμου, ἐλιτρώμεται εἰς δικαστὴν νὰ δικασῇ τὸν ἀντίδικόν του, οὔτε καὶ τὸ καταδέχεται, ἀν εἶναι συνειδητὸς ἄνθρωπος. Πόσω δὲ μᾶλλον ἐὰν αὐτὸς ὁ οἰκιστὴς τὴν θέσιν τοῦ δικαστοῦ δὲν εἶναι ὁ ἀκατήγορος πρὸς εἰς τὴν ὑπὸ ἐκδίκασιν ὑπόθεσιν. Εἰς τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Ρωμαϊκὰ δικαστήρια ἴσχυεν ὁ θεσμὸς τῶν λεγομένων «κληρωτῶν» δικαστῶν, οἵτινες διὰ κλήρου ἐξελέγοντο τὴν ἡμέραν τῆς δίκης, ὥστε νὰ αἰρεται καὶ ἡ παρομιχρὰ ὑποψία μεροληπτικότητος ὑπὲρ τινὸς τῶν διαδίκων. Τώρα, πῶς καταδέχεται καὶ πῶς τολμᾷ ἡ «ἐπίσημος» Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ «δικάζῃ» τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ἀποκαλειζομένους «παλαισιμερολογίτας» (ὡς πρὸς τὸ ὅτι, καὶ ἰ τ ο ῦ ς «καταδικάζεις», μόνον μικρὰ παιδία ἢ πολὺ εὐήθεις θ' ἀνέμενον διάφορον... ἀπόφασιν), εἶναι κατὰ τὸ μόνον ἀδιαφοροῦν ἀλλὰ καὶ λατίζον ὄχι μόνον τὴν ἔννοιαν τῆς δικαιοσύνης ἀλλὰ καὶ τῆς λογικῆς καὶ μόνον δι' αὐταρχικῆς νομοθεσίας Λουδοβίκου ΙΔ', ὅστις ἐβρενθήτετο «ἐγὼ εἰμὶ τὸ κράτος», ἢ ἱεροξεταστικῆς «δικαιοσύνης» τοῦ Πάπα, ὅστις, οἰ-

κεισθεὶς θέσιν Θεοῦ, ἐξερεύγεται «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἐκκλησία», δύναται ἴσως νά... ἐννοηθῇ. Διὰ νὰ εἶναι νόμιμος καὶ δικαία καὶ ἐκτελεστή ἡ ἀπόφασιν ἑνὸς δικαστηρίου, πρώτη καὶ ἀπαραίτητος προϋπόθεσις νὰ εἶναι τὸ ταῦτον δικαστήριον ἀρμόδιον διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ὑποθέσεως καὶ ἀμερόληπτον. ἄλλως ἡ ἀπόφασιν του δὲν εἶναι ἔννομος ἀλλ' ἔκνομος καὶ ὄχι μόνον μὴ ἐκτελεστή, ἀλλ' ἴσως καὶ τιμωρητέα. Ἐὰν τ' ἀνωτέρω ἀναντιρρήτως ἰσχύουν διὰ τὰ πολιτικά κοσμικά δικαστήρια, ποῖον πνεῦμα δέον νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὸ πνευματικὸν δικαστήριον, τοῦ ὁποῖου ἀναγκαῖα προϋποθέσεις εἶναι ἡ ὑπαρξὶς φόβου τοῦ Θεοῦ καὶ ποία δικαιοσύνη δύναται ν' ἀποδοθῇ ὅταν δὲν μεσολαβῇ ὁ Θεὸς καὶ ὁ Νόμος Του, ἀλλ' ἡ ἐμπάθεια καὶ μεροληπρία, ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος ὁ «κατήγορος» λαμβάνει καὶ τὸν ρόλον τοῦ δικαστοῦ; Ηχοῦσθι ποτε ταυάντη... κρίσις;

Τίθεται ἐν ἐρώτημα «ἐὰν τὰ τελούμενα ὑπὸ «Παλαισιμερολογιτῶν» ἱερέων Μυστήρια εἶναι ἔγκριτα» καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποὺ ἔχον σ υ μ φ ε ρ ο ν νὰ μὴ θεωρῶνται ταῦτα ἔγκριτα, δέχονται καὶ κατα-

δέχονται να «δικάζουν» και ν' αποφαινώνται εξουσιαστικώς και... τελεσιδικώς. Ὑπῆρχεν, ἀρά γε, ἀμφιβολία ποῖαν... ἀπόφασιν θὰ ἐκφέρουν; Πῶς ὀφήρπασαν αὐτὴν τὴν «νομιμότητα», ὥστε νὰ κατέχουν τὸ ἐνδόξιμον ἀναλήψεως ρόλου τοῦ «δικαστοῦ» καὶ κριτοῦ, θ' ἀσχοληθῶμεν ἐν συνεχείᾳ, θὰ ἔπρεπεν ὁμοῦ, ἂν ὑπελόγιζον ὀλίγον τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ νὰ διερωτηθοῦν, παραδειγματιζόμενοι τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ κοσμικὰ δικαστήρια, ἂν εἶναι ἀπηλλαγμένοι μεροληπτικότητος καὶ ἐμπαιθείας καὶ ἰδιοτελείας, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι ἀπολύτως βέβαιαι ὅτι δικαίως καὶ κατὰ Θεὸν θὰ κρίνουν. Ὅταν ὁ ἅγιος Γερμανὸς ὁ Β' (1222) ἔγραφε καὶ διευαρτύετο εἰς τὸν Πάπαν Γρηγόριον τὸν Θ' διὰ τὴν κατάθλησιν, τὰ βασανιστήρια καὶ τὰ μαρτύρια, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ ἀνδρείκελά του ὑπέβαλλον τοὺς Κυπρίους, οὕτως ἀπήντα: «Εἰς τὸ χέρι μου καὶ τὸ κράς καὶ τὸ μαχαίρι...». Καὶ ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται...

Κατ' ἀρχὴν, εἰς τὰ δύο τρομερὰ λάθη — τὰ ὁποῖα ἡ εὐσέβεια ὀνομάζει παρανομίας καὶ προδοσίας — τὴν τῆς «ἐπισήμου» Ἐκκλησίας, ὀφείλεται ὁ σχηματισμὸς τῆς τοιαύτης νοοτροπίας καὶ ἂν ταῦτα δὲν προηγούντο, θὰ ἔφθαναν εἰς τὸ κατάντημα τῆς τοιαύτης μικρότητος καὶ αὐταρχικῆς ἰδιοτελοῦς ἀδικιοκρασίας καὶ θεομαχίας. Πρῶτον μὲν, παρεξηγήσαντες τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ἐκλήθησαν νὰ διαδοματίσουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μετετράπησαν αὐτοβούλως ἀπὸ Ἐπισκόπων, ὃ ἔστιν ἐποπτῶν ἐπιτηρητῶν, φιλίων τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτοῖς παρακαταθήρης τῆς πίστεως, εἰς ἀποκλειστικούς — δίκην φεουδαρχῶν — κατόχους, διαφεντευτὰς καὶ διαχειριστὰς αὐτῆς, ἀγνοήσαντες ὅτι αὐτὴ ἡ παρακαταθήρη εἶναι κληρονομία πατρογονικῇ ἐνός ἐκάστου πιστοῦ, εἴτε κληρικοῦ εἴτε λαϊκοῦ. Δευτερον δέ, ἐνόμισαν ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίζουν τοὺς πιστοὺς ὄχι μόνον ἀπὸ τοῦ νὰ διεκδικήσουν τὸ ἐκ Θεοῦ διὰ τὼν πατέρων τῶν δοθὲν αὐτοῖς κῆμα, τοῦτέστι τὴν πίστιν τῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ὑπερασπισθοῦν. Ἄν, βάσει τῶν ἀντιλήψεων τούτων, εἶναι δυνατόν νὰ γίνη ὀρθή, δικαία, ἀπαθὴς καὶ κατὰ Θεὸν κρίσις — τοῦ ἀδικούντος ὑπὲρ τοῦ ἀδικουμένου — ὡς κρίνη πᾶς πιστός, ἐν πίσῃ περιπτώσει, πᾶς λογικὸς ἄνθρωπος.

Οἱ ἀποκαλοῦντες τοὺς Ὁρθοδόξους ὡς «παλαιομερολογίτας» νεομερολογίται, ἐκλαβόντες τὸ ξίφος τῆς θανατοῦς βίας ὡς ζυγὸν δικαιοσύνης καὶ ὑφρασάσαντες τοῦτο, ἐξέδωσαν τὸ θέσφατον: «καὶ ἱεροπραξίαι τῶν παλαιομερολογιτῶν εἶναι ἄκυροι...». Καὶ ποῖα νομίζετε ὅτι προσάγουν ἐπιχειρήματα καὶ... ἀποδεικτικὰ τῆς τοιαύτης σπουδαίας γνωματεύσεως; Ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸ ὅτι δὲν τίθενται ὑπὸ τὴν «ἐγκρίσιν» τοῦ κυριαρχούντος «ἐπισήμου» Ἐπισκόπου. Ἀλλοίμονον, ταλαίπωρε. Ὁρθοδοξία, ποῦ θὰ εὐρίσκησο σήμερον, ἐάν εἰς τὴν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πορείαν σου ἠκολούθεῖται ἡ τοιαύτη νοοτροπία καὶ ἀποψις καὶ τί θὰ ἦσαν αὐτοὶ ποῦ τὴν ἀνεκάλυψαν, ἐάν καὶ οἱ πατέρες τῶν ἐφρόνον ὁμοίως; Ἐν εἶναι ἀπολύτως βέβαιον καὶ ἐξηκριθαι μόνον ἐάν αὐτοί, οἱ καλούμενοι «παλαιομερολογί-

ται» Ὁρθόδοξοι ἐμνημόνευον καὶ προσεκύνησαν τοὺς νεομερολογίτας Ἐπισκόπους, καὶ τὰ Μυστήριά των, θὰ ἐθεωροῦντο ἔγκυρα καὶ αἱ ἱεροπραξίαι τῶν κανονικῶν καὶ ὅλοι θὰ ἦσαν ἐν τάξει καὶ ὡς ἦσαν «παλαιομερολογίται»; «Εὐθυμίζει τοῦτο τὸν παπισμόν, συμφώνως πρὸς τὴν νοοτροπίαν τοῦ ὁποῖου ἀρεκεὶ νὰ μνημονεύῃ τις τὸν Πάπαν καὶ τὸν ὀνομάζει «ἄγιον πατέρα» Καὶ εἶναι «ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ σώζεται», ἀδιάρκον ἂν δὲν συμφωνῇ εἰς ὅλα μὲ τὸν Πάπαν εἰς τὰ τῆς πίστεως καὶ, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὁ κανονικῶς χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος δὲν ἔχει πλήρη τὴν ἱερωσύνην καὶ δὲν δύναται νὰ ἱεροπραξῇ ἂν δὲν τῷ στείλῃ ὁ Πάπας τὸ «παλλίον», εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἐξουσίας του, διότι λέγει, ἡ χάρις τῆς ἱερωσύνης μόνον διὰ μέσου τοῦ Πάπας διοχετεύεται (!) Αὐτὰ ἐξήλωσαν καὶ οἱ «ἐπίσημοι» τῆς Ἑλλάδος; Θὰ ἔπρεπεν ὁμοῦ νὰ εἶναι κατὰ ἄλλο ἀπὸ Ὁρθόδοξοι...

Διὰ τί προσποιούνται ἡ ἐθελουφλοῦν οἱ Σεβασμιότατοι καὶ οἱ οἰοδύητες ἄλλοι καὶ περιπλέον ἐπιχειροῦν νὰ παραπλανήσουν ὄχι μόνον τὸν λαόν καὶ τοὺς ἀνιδεοὺς ἢ ἀδιαφόρους, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Κυβέρνησιν, μετατοπίζοντες τὸ θέμα ἐκ τῆς πραγματικῆς του βάσεως καὶ ἀρχῆς καὶ παρουσιάζοντες αὐτὸ ὑπὸ πρῆγμα ἰδιοτελείας καὶ αὐταρχισμοῦ; Ὑπεραπλουστεύμενον τὸ θέμα, ἔχει ὡς ἑξῆς, κατ' αὐτούς: «Ἐγὼ εἰμὶ πρῆπει νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃς». Ὁπερ μεθερμηνεύμενον, σημαίνει, «δὲν πρῆπει νὰ θίγῃς τὰ συμφέροντά μου καὶ τὴν δόξαν μου». Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι εὐσεβιολογία ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων ἀναμνησμένων καὶ, εἰς ἄλλας περιπτώσεις, παραπεμπόμενα εἰς τὰ... μουχλιασμένα βιβλία τῆς ἀρχαιότητος... Τὸ ὑπόμνημα τῆς «Μονίμου Συνδικτικῆς Ἐπιτροπῆς» τῶν νεομερολογιτῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους παρουσιάζει τὸ θέμα ὡς «δ ι ο ι κ η τ ι - κ ἡ ς φ ὕ σ ε ω ς» καὶ μόνον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βάθρου στηρίζει τὰς ἀπόψεις του. Τὰς διὰ τὴν ἐγκυρότητα τῶν Μυστηρίων κανονικὰς προϋποθέσεις, τῆς ὁρθότητος τῆς πίστεως (τόπος... ἐπικίνδυνος οὗτος δι' ἐξερευνήσιν), τῆς διὰ κανονικῆς χειροτονίας μεταδόσεως τῆς χάριτος τῆς ἱερωσύνης καὶ τῶν ἄλλων «στοιχείων» ὅσα συνιστοῦν τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὁρισθεῖσαν τάξιν τελείως τῶν Μυστηρίων διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, παραμερίζουν ὅλως ἢ ἐρμηνεύουν προκριστικῶς καὶ μόνον ἀρκοῦνται εἰς τὸ γεγονὸς τῆς ἀντιστάσεως κατὰ τῆς «ἐξουσίας» των, παρουσιαζομένης ταύτης ἐνώπιον τῆς Κυβερνήσεως καὶ πάντων οὓς θέλει νὰ πείσῃ (γράφει, παραπλανήσῃ) ἐξ ὅλως ψευδῶν, ἀνελεγκρινῶν καὶ συκοφαντικῶν προθέσεων καὶ λόγων. Ἡκούσθη ποτὲ τοιαύτη «κρίσις» εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξηρητήθη ἡ ἐγκυρότης τῶν Θ. Μυστηρίων ἀπὸ λόγων διοικητικῆς φύσεως, ἀνεξαρτήτως τῆς προϋποθέσεως τῆς Ὁρθοδοξίας; Τότε, πολλοὺς ἁγίους τοὺς ἐξάγον ἀπὸ τὸν παραδείσον καὶ ἡ μὲ αἷμα θαμμένη Ἐκκλησία θὰ εὐρεθῇ πρὸ χάους, διότι τὰ Μυστήριά των δὲν εἶχον τὴν «ἐγκρίσιν» τῶν ἐπισήμων. Ὁ ἅγιος Εὐσέβιος, Ἐπίσκοπος Σαμωσάτων (Ἰου-

νίου 22) κατά την εποχήν των Ἀρειανῶν, ὅτε οἱ αἰρετικοὶ αὐτοκράτορες ἐπειρον τὸν τρόπον εἰς τὴν οἰκουμένην, «μαδὼν πολλὰς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐρήμους εἶναι ποικίλων, στρατιωτικὸν ἀμπεχόμενος σχῆμα καὶ τῶν καλύπτων τὴν κεφαλὴν, τὴν Συρίαν περιήει καὶ τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Παλαιστίνην, Πρεσβυτέρους χειροτονῶν καὶ Διακόνους, καὶ τὰ ἄλλα τέγνυα τῆς Ἐκκλησίας ἀνιπληρῶν. Εἰ δὲ ποτε καὶ Ἐπισκόπων ὁμογνωμόνων ἐπέτυχε, καὶ Προέδρους ταῖς δεσμοναῖς Ἐκκλησίαις προσβάλλετο». (Θεοδώρ. Βιβλ. Δ', 13). Ἦσαν, λοιπόν, τὰ Μυστήρια τοῦ ἁγίου τούτου... ἄκυρα, ἐπειδὴ δὲν εἶχον τὴν ἐγκρίσιν τῶν πολιτικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου; Καὶ πόσα τοιαῦτα ἀριθμεῖ ἡ ἱστορία καὶ ὁ μαρτυρικός βίος τῆς Ἐκκλησίας; Ποῦ στενὰ καὶ πολλὰ προσωπικὰ καὶ μικρικὰ βλέπουν τὰ πράγματα οἱ Σεβασμιώτατοι καὶ ἀπαναίνονται νὰ ἴδουν τὸ βάθος καὶ τὴν βάσιν τοῦ θέματος. Ἀλλ' ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις δὲν θὰ δινηθῶν ποτὲ νὰ ἐκφέρουν ὁρθὴν, νόμιμον καὶ δικαίαν κρίσιν ἐπὶ θέματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἀντιμετωπίζουν εὐθέως καὶ εἰς τὰς πραγματικὰς τῶν διαστάσεις καὶ αἰτίας. Προβάλλοντες αἰτιάσεις καὶ ἐπιβαλοῦμενοι τὰ ἐπιχειρήματα ὅτι διὰ τοὺς «παλαιοσημερολογίτας» δὲν ἐτηροήθησαν οἱ Καταστατικοὶ Νόμοι, ὡς ἐτηροήθησαν διὰ τοὺς Ἐπισκόπους τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, οἵτινες, πρὸ τῆς καταστάσεώς των, ὤμοσαν πρὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχόντος τῆς Πολιτείας, δὲν νομίζουν ὅτι ἀδικοῦν τὴν νομιμοσύνην των, ἢ ὑποκρίνονται πλέον ἀπὸ τὸν ἄλλον ἀρχιερέων. Καὶ ἂν μόνον μετὰ τὴν ἐνόπλιον τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχόντος ὀρκωμοσίαν (ἢ διαβεβαίωσιν) ἔδει νὰ θεωρῶνται ἐγκυρα τὰ Θεῖα Μυστήρια (ποῖος Ἱερὸς Κανὼν προβλέπει τοῦτο;), ποῖος εὐθύνεται διὰ τὴν μὴ παροχὴν τῆς τοιαύτης διαβεβαίωσης; Δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ κατήγοροι καὶ δικασταί, οἱ «ἐπίσημοι» Ἐπισκοποι, οἵτινες, ὑφ' ἀπάσαντες καθ' ὃν τρόπον θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, τὴν «νομιμότητα», ἐπολέμησαν μὲ λύσαν τοὺς μὴ ἀκολούθησαντας αὐτοὺς εἰς τὴν ἀποστασίαν ἀπὸ τῆς πατροπαράδοτου πίστεως καὶ κληρονομίας, ἐπιτιμῶντες κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε εἰς τὴν πολιτισμένην Ἑλλάδα νὰ μὴ ἔχουν τὸ δικαίωμα οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ θρησκεύουν κατὰ τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων των καὶ τὴν συνειδήσιν των, δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἔχουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἡμᾶρτοι; Διὰ ν' ἀναφερθῶμεν εἰς μίαν λεπτομέρειαν, τὸ ὅτι, ἐνὸς εἰς πάντας ἐπιτρέπεται νὰ οἰκοδομοῦν οἴκους τῆς αἰσχύρτης καὶ τοῦ σατανᾶ, ἀκόμη καὶ τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τῆς μαγείας, μόνον εἰς τοὺς Ὀρθόδοξους ἀπαγορεύεται νὰ οἰκοδομήσουν οἴκους διὰ νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸν των, εἰς ποῖους ὀφείλεται, Σεβασμιώτατοι; Ὁ μελετῶν τὰ δεινὰ τῶν χριστιανῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Τουρκοκρατίας, ἰδίᾳ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἱερῶν Προσανημάτων εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, κλαίει καὶ χάνει πύρινα δάκρυα καὶ ἡ καρδιά του στάζει αἷμα διὰ τὰς πιέσεις καὶ τὰ βάσανα ὅσα ὑπέμειναν οἱ πατέρες μας, διὰ τὰ οἰκοδομήσουν ἢ ἐπισκευάσουν τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς των. Καὶ ὅμως, ἡ ἐποχὴ ἐκείνη δύνата

νὰ θεωρηθῇ... εὐτυχεστέρα ἀπὸ τὴν σημερινήν!! Τότε οἱ χριστιανοὶ ἔδιδον ἐν ποσὸν χρημάτων εἰς τὸν σουλτάνον ἢ τὸν πασᾶ καὶ ἐξοικονομεῖτο ἡ ὑπόθεσις των. Τώρα, ὅχι μόνον δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα οἱ Ὀρθόδοξοι (μόνον αὐτοί, διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχεῖοι καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπονομεῖται τοῦ ἔθνους καὶ τῆς θρησκείας δοῦν ἐλευθέρως καὶ ἀσυνδότης) νὰ ἐνεργοῦν τὰ τῆς θρησκείας των, ἀλλὰ καὶ πιέζονται πνευματικῶς καὶ τσαλαπατοῦνται τυραννικῶς κατὰ τρόπον γινόμενον μόνον ὑπὸ τοῦ παπισμοῦ τὴν ἐποχὴ τῆς Φραγκοκρατίας. Καὶ βλέπετε Ἱ. Ναοὺς ἡμιτελεῖς, τοὺς ὁποίους ἤρχισαν οἱ εὐσεβεῖς νὰ οἰκοδομοῦν, ἀπηγγόρευσαν ὅμως τὴν οἰκοδόμησιν καὶ συμπλήρωσιν των οἱ «ἐπίσημοι» Ἐπίσκοποι. Καὶ αὐτὰ γράφονται εἰς τὴν ἱστορίαν. Καὶ αὐτὰ θ' ἀποτελέσουν μαύρην σελίδα αὐτῆς διὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν. Καὶ αὐτὰ προξενοῦν μεγάλην μελανὴν κηλίδα εἰς τὸ μέτωπον τῶν «ἐπισήμων» Ἐπισκόπων. Εἴθε νὰ φροντίσουν ὅπως τὴν ἀπαλείψουν ταχέως ἀπὸ τοῦ προσώπου των!

Οἱ ἐξαργυρώντες τὴν ἐγκυρότητα τῶν Θ. Μυστηρίων ἀπὸ μόνον τὴν ἐγκρίσιν ἢ ἀναγνώρισιν ἑνὸς «ἐπισήμου» Ἐπισκόπου, χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ἑξέτασιν τὸ θῆμα Ὁ ρ ι θ ο ο ξ ι α καὶ τὴν μεσολάβησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν νομίζουν ὅτι περιπίπτουν εἰς μίαν πολὺ μικρολόγον... ἀνθρωπολογίαν καὶ «παίξω» τὸ Ἁγιον Πνεῦμα εἰς τὰς χεῖρας των, ὅχι ὅπως Ἐκεῖνο «πνέει», ἀλλ' ὅπως αὐτοὶ τὸ ἐπιτρέπουν; Ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν πατροπαράδοτον συνέχειαν καὶ τὸ θεμέλιον τῆς Ὀρθοδοξίας, ὃ ἐστὶ δι' Αὐτὸν τὸν Θεόν, ἐν τῷ Ὁποίῳ καὶ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ὁποίου τελεσιουργοῦνται τὰ Θ. Μυστήρια, προβάλλουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον «δ ι σ ι κ η - τ ι κ ο ὗ ς λ ό γ ο υ ς», χωρὶς ὅμως καὶ νὰ λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ διευκρινίσουν καὶ τὴν προϋποτιθετὰ πνευματικῶς διὰ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν κανονικότητα αὐτῶν τῶν «δικαιητικῶν λόγων». Τούναντιον καὶ μέμνοντα καὶ κατὰ τινα τρόπον εἰρωνεύοντα τὸν Νομικὸν Σύμβουλον τοῦ Κράτους, φθγγόμενοι ὅτι «εἶναι ἀσθητικὸς ἢ γνωμικὸς τοῦ ὡς ἄνω Νομοῦ Συμβούλου, ὅστις, ὅπως ἀβασανίστως ἐξέφρασε γνώμην...». Ἄν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἐξ ἐμπειρίας καὶ συμπερόντος ὁμιλοῦν καὶ μὲ προκατάληψιν «δαγματίζουσιν» καὶ κρίνουν, ὅχι διὰ νὰ δικαιολογήσουν ἀλλὰ διὰ νὰ κατακρίνουν, θὰ ἔλεγε κανεὶς: «κρίμα στὰ θεολογικὰ τοὺς γράμματα!» καὶ θὰ τοὺς ὠκτείρει διὰ τὴν προχειρότητα, μεθ' ἧς ἀντιμετωπίζουν τὰ θέματα τῆς πίστεως, μειοῦντες θλιβερῶς τὴν σοβαρότητα των. Ποῖος γνωματεύει, ὅχι ἀπλῶς «ἀβασανίστως», ἀλλὰ καὶ ἐμπαιθῶς ἀρνούμενος νὰ «ἴδῃ» κἂν τὴν πραγματικὴν θέσιν τοῦ θέματος καὶ τὸ ἀντιμετωπίσῃ εὐθέως καὶ κατὰ τὴν νομίζον ὅτι δύναται ἢ δικαιούται νὰ ἐκφέρῃ ἀμερόληπτον γνώμην, ἀρκούμενος δὲ εἰς τὸ παπιστικὸν «εἶτι θέλω»; Ἄν τὴν ἀμερόληπτον καὶ εὐθείαν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νομιμότητος καὶ τῆς Ὀρθοδόξου πραγματικότητος στηριζομένην γνωμάντευσιν τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Κράτους ὀνομάζωμεν «ἀβασανίστον», πῶς πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ ἰδική των γνωμάντευσιν, διὰ τὴν ἐκ-

φοράν» της οποίας ούτε καν έμαθέτησαν επιστομένως τὸ θέμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου γνωμοδοτοῦν; Ἀναμφίβολος ἄλλοιὰ θὰ ἦτο ἡ γνωματεύσις των ἐάν ἐνέκυπτον εἰς τὴν βάσιν, τὰ βάθος καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέματος καὶ ἔβλεπον αὐτὸ οὐχὶ διὰ μέσου διακτρῶν ἰδιοτελείας καὶ προκαταλήψεως, ἀλλ' ἀπὸ σκοπιᾶς ἐκκλησιαστικοκανονικῆς, χριστιανικῆς, Ὁρθοδόξου. Ἐπιβαλοῦνται Ἱεροὺς Κανόνας καὶ Ἐκκλησιαστικὸς Νόμος καὶ Καταστατικὸς Νόμος καὶ Ἐκκλησιαστικὸς Καταστατικὸς Χάρτης καὶ Νόμος κλπ., περιλείπον ὅμως ταῦτα καὶ καταλήγουν μόνον μέχρι τοῦ ἀτόμου των, χωρὶς νὰ προβαίνουν περαιτέρω ἐν θῆμα καὶ νά... καταδέχονται νὰ ἐξηγήσουν πῶς καὶ ἀπὸ ποίους παρέλαβον τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ Ἐκκλησιαστικὸς Νόμος καὶ ἂν τοὺς ἐτήρησαν, ἂν δὲ ἐχρησιμοποιήτο δι' αὐτοὺς τὸ «κόσκιον» τῶν Ἱερῶν Κανόνων τί θὰ ἐνεφάνιζε; Καὶ διὰ νὰ μὴ ἐκτεινόμεθα πολὺ, πρῶτα-πρῶτα αὐτοὶ οἱ προκαθήμενοι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ἐπακάθηνται τῶν θρόνων αὐτῶν; Ὁ τελευταῖος, διὰν πρὸ τινος καιροῦ ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς «ἔτριξε τὰ δόντια του» κατ' αὐτοῦ, ἐλοιδόραζε καὶ ἐστάλησαν ἐς κόρυμβας καὶ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ Νόμοι καὶ τὰ πάντα. Ἐκεῖ, «ποῦ δὲν μπαίνουν τὰ δόντια τους», δὲν ἰσχύουν οὔτε Κανόνες οὔτε Νόμοι οὔτε ἐπίδειξις ἰσχύος. Ἰσχύουν ὅμως διὰ τοὺς πτωχοὺς, διότι δὲν ἔχουν ἄλλο ἀπὸ τὴν πίστιν των, καὶ ἀδύνατους «παλαιομερολογίτας», γίνονται εὐλαβεῖς καὶ σπουδαῖοι τηρηταὶ τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τοὺς κατακεραυνοῦσι μὲ αὐτούς. Ἀλλὰ, λάθος κἀνέχετε. Δὲν εἶναι ἀδύνατοι οἱ «παλαιομερολογίται». Ἔχουν τὸν μεγαλύτερον πλοῦτον τοῦ κόσμου, ἔχουν τὸν Θεόν μετ' αὐτῶν καὶ μάτην μάχεσθε νὰ ἐπιδείξητε κατ' αὐτῶν τὴν «δυναμίαν» σας. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Πάπας ἐξέφρασεν διὰ ἀπὸ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων δὲν ἔχει καίνανα φόβον, παρὰ μόνον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀποφασισμένους διὰ τὴν πίστιν των, τοὺς πτωχοὺς μοναχοὺς, τοὺς κουρελιάρηδες, αὐτὴν τὴν διὰ πολλοὺς ἀμελητέαν ποσότητα. Μὴ εἴσθε ὀλιγώτερον... ἔξυπνοι ἀπὸ τὸν Πάπαν...

Ὅ,τι γνωματεύει ὁ Νομικὸς Σύμβουλος μὲ ὀλίγας λέξεις, λέγων ὅτι εἶναι ἔγκυρα τὰ Μυστήρια «ἐφ' ὅσον ὁ ἱερεὺς φέρει νομίμως τὸ ἱερατικὸν σχῆμα καὶ ἐτηρήθησαν κατὰ τὴν ἱεροτελεστείαν οἱ λειτουργικοὶ τύποι καὶ κανόνες τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας», δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνατρέψουν οἱ τῆς «ἐπίσημης» Ἐκκλησίας διὰ τῶν πολυσελίδων ἐγγραφῶν των, στενεύοντες τὸ θέμα περὶ τὴν ἀτομικότητα των καὶ παραπλανητικῶς μετασπίζοντες αὐτὸ ἀπὸ θέματος συνεχίσεως τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως, εἰς θέμα «διοικητικῆς φράσεως». Ἐχετε, εὐλαβέστατοι «ἐπίσημοι» ἀρχιερεῖς, νὰ ἐπιδείξητε ἐν νόμιμον παρόδειγμα ἀναστότης Θ. Μυστηρίων μόνον διὰ διοικητικὸς λόγους, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐναντι τῆς Ὁρθοδοξίας συμπεριφορᾶς τοῦ Ἐπισκόπου, ὅστις ἐπιβαλεῖται αὐτοὺς τοὺς διοικητικὸς λόγους;

Ἀλλ' ἀραγε αὐτοὶ οἱ «ἐπίσημοι» εἶναι καὶ συνεπεῖς μὲ ὅσα γνωματεύουσι καὶ φαίνονται ἀληθεύοντες περὶ ὧν λέγουσι καὶ διαβεβαιοῦνται; Ἐάν τὰ περὶ πίστewος καὶ Ὁρθοδόξου παραδόσεως «ἔκλεισαν στὸ ντουλάπι» οἱ «ἐπίσημοι», ὡς ἦσαν συνεπεῖς τοῦλάχιστον πρὸς ἑαυτοὺς καὶ μὴ ἀνακόλουθοι. Τὰ Μυστήρια τῶν «παλαιομερολογιτῶν» εἶναι ἔγκυρα διὰν αὐτοὶ θέλουν καὶ ἄκυρα διὰν αὐτοὶ δὲν θέλουν, δηλ. συγχρόνως καὶ τὰ δύο, χωρὶς ἄλλην διαδικασίαν. Ἀφ' ἐνὸς λέγουν, «ἅπαντα τὰ Μυστήρια τῶν παλαιομερολογιτῶν». Ἀφ' ἑτέρου τοὺς ὑπὸ τῶν «παλαιομερολογιτῶν» χειροτονηθέντας δύο Ἐπισκόπους οἱ «ἐπίσημοι» θεωροῦν ὡς κανονικὸς Ἀρχιερεῖς. Διάκονον χειροτονηθέντα ὑπὸ «παλαιομερολογίτου» Ἀρχιερέως, προσέλαβεν εἰς τὴν ἱερωσίαν του ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν, κανονικῶς ἱερουργοῦντα. Ἄλλον Διάκονον χειροτονηθέντα ὑφ' ἄλλου «παλαιομερολογίτου» Ἀρχιερέως προσέλαβεν ὁ Μητροπολίτης Ἀσκαδίας, ἀκολούθως προδιώσας εἰς προσβύτηρον. Εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ὁ ὑποφαινόμενος εἶδεν αὐτοπροσώπως ἱερεῖς χειροτονηθέντας ὑπὸ «παλαιομερολογιτῶν» Ἀρχιερέων τῆς Ἑλλάδος προσήμφθέντας ἐκεῖ καὶ ἱερουργοῦντας ἐν ταῖς Ἱ. Προσκυνημασιν. Ὁ περιβόητος, ἀποθανὼν ἤδη, Μητροπολίτης Χίου Παντελεήμων ἀφ' ἐνὸς ἀνεχειροτόνει τοὺς «παλαιομερολογίτας» καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐθόρηνει καὶ ὠδύρετο μέχρις οὐρανοῦ διὰ τὰς κατὰ τῶν «παλαιομερολογιτῶν» ἐνεργείας καὶ πράξεις του!!! (Δὲν νομίζουν οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι ὅτι ἡ μορφή καὶ ἡ εἰρωνεία εἰς κάποιους ἄλλους ἀομιλῶν καὶ ὄχι εἰς τὸν Νομικὸν Σύμβουλον τοῦ Κράτους;) Ἀφ' ἐνὸς δὲν γνωρίζουν τί ἀκριβῶς πρέπει νὰ φρονοῦν καὶ δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένοι πλέγματος ἰδιοτελείας καὶ ἐμπαιθείας καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀποφαίνονται «ἀπὸ καθέδρας», ὅχι ὅ,τι ἡ εὐθιχοσύνη καὶ ἡ κατὰ Θεὸν ἐξουχιστικὴ ἐρεῦνησις τοῦ θέματος ὑποβάλλει, ἀλλ' ὅ,τι ὁ ἀταρχισμὸς καὶ τὸ κοσμικὸν συμφέρον ἀπαιτεῖ. Ἀλλὰ, λάθετε ὑπ' ὄψιν, Σεβασμιότατοι, τοῦλάχιστον τὴν ἐπιφύλαξιν τοῦ Γαλαλιλᾶ: «μήποτε καὶ θεομάχοι εὐρεθῆτε» (Πράξ. ε' 39). Ἄν ποινῆτε τοῦλάχιστον τὴν ψυχὴν σας, ἀναγνώσατε τοὺς Κανόνας ΜΖ' καὶ ΕΗ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων μὲ τὰς ἐκεῖ μαρτυρίας καὶ ποῖα τὰ ἐπικρεμάμενα ἐπιτίμια κατὰ τῶν ἀναχειροτονούντων ἢ ἀναβαπτίζόντων τοὺς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἀναφερομένων χειροτονηθέντας ἢ βαπτισθέντας, πόσω μᾶλλον τοὺς ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων, ἵνα μὴ εὐρεθῆτε μὲ τὴν μερίδα τῶν ἀνασταυρώντων τὸν Χριστὸν καὶ τῶν «διπλασιαζόντων τὸν μοναδικὸν θάνατον Αὐτοῦ».

Ἐπιβαλοῦνται οἱ «ἐπίσημοι» καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τὸν ΑΕ' τῶν Ἀποστόλων, ΚΒ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ τὸν ΝΖ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ (Πολυλούσομοιους Ἱ. Κανόνας θὰ ἠδύνατο ν' ἀριθμήσουν, ἐάν ἦσαν μελετηροὶ καὶ φαίνεσθαι καὶ ἐκ τούτου ἡ προχειρότης των). Ἀλλ' ὦ ἀγαθοί! Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν παρατηροῦμεν διατὶ παραπλανητικῶς παρουσιάζετε τὸ θέμα, διατὶ τὸ μετασπίζετε

τε καὶ παρακάμψετε τὴν πραγματικὴν τὸν θέσιν καὶ διατὶ θεληματικῶς μωυπάζετε, μὴ θέλοντες νὰ τὸ ἴδῃτε ὡς πραγματικῶς ἔχει, ἴσως βοηθηθῇτε διὰ μίαν κατὰ Θεὸν μόνιμον ἐπανόρθωσιν καὶ διόρθωσιν; Ἄν καὶ, κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς τοῦ ἀνωτέρου Ἀποστολικοῦ Κανόνος, τοῦ ὁποίου ὁμοειδεῖς εἶναι οἱ ἄλλοι δύο, τὰ «παρ' ἐνοσίαν» τελοῦμενα Μυστήρια καὶ διή αὐταὶ αἱ χειροτονίαι, οὐδόλως εἶναι ἀκυρὰ καθ' ὃν τρόπον θέλουν νὰ παρουσιάσουν οἱ «ἐπίσημοι», ὅμως ἡ ἐλικορύνεια καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐπέβαλλον νὰ ληρῇ ἐπ' ὅσιν οἱ Κανόνες οὗτοι προῖποθέτουν κατὰ πάντα Κανονικὰς συνθηκάς ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς πίστεως. Ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἀναφέρονται οἱ Κανόνες οὗτοι, ἔχουν τὴν αὐτὴν κατὰ πάντα Ὁρθόδοξον πίστιν, οἱ δὲ ἐξ αὐτῶν ὑπὸ κατηγορίαν προβαίνουν εἰς ἀντικανονικὰς πράξεις, διὸ καὶ τιμωροῦνται. Διατὶ ὅμως προσάγονται ἐπ' αὐτῶν Κανόνες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐφ' ἡμῶν καὶ διεκδικοῦν αὐτοὶ τὴν νομιμότητα, ὡς νὰ κατεῖχον πάντα τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς τὰ παρέδωκαν ἡμῖν οἱ Πατέρες ἡμῶν; Ὁχι, κύριοι. Ἀφ' ὅτου, ἀπὸ πεντηκονταετίας περίπου, προστιμήσατε νὰ διανοίξητε ἰδίαν ὁδὸν καὶ ἐξεφύγατε ἀπὸ τὴν πορείαν, τὴν ὁποίαν μέχρι χθὲς ἠκολούθουν οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ἡμῶν, ὁμόηχοι δὲν εἴμεθα καὶ δὲν ἔχομεν κατὰ πάντα τὰ αὐτὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, συνεπῶς δὲν δύνασθε νὰ προσάγητε Κανόνας, οἱ ὁποῖοι ἰσχύουν μόνον διὰ τοὺς ὁμόφρονους καὶ ὁμοφύλους ἡμῖν. Καθὼς ἐλέχθη καὶ ἐν ἀρχῇ, κατὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ αὐτὴν τὴν λογικὴν, οὗτοι, καταστάντες ἀντίδικοι ἡμῶν, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι καὶ δικασταὶ ἡμῶν. Ἐφ' ὅσον παραπλανητικῶς ἐπιχειροῦν νὰ παρουσιάζουν οὗτοι τὰ πράγματα, δικαιοσύνη δὲν δύναται νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ διόρθωσις δὲν δύναται νὰ γίνῃ, διὸ καὶ ἐκ τῆς Κυβερνήσεως καὶ παντὸς δικαιοφρονούντος ἀναμένομεν τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαίου. Οἱ «ἐπίσημοι» ὑφαρπίσσαντες νομιμότητα στηριζομένην ἐπὶ παρανόμῳ, ψευδοῦς καὶ τρομακτικῆς βάσεως (θὰ ἐξηγήσαμεν κατωτέρω τὴν πραγματικότητα ταύτην), χαρακτηρίζουν ἡμᾶς ὡς... παρασυνογωγὴν καὶ ἐνῷ ἡμεῖς κατηγοροῦμεν αὐτῶν ὡς ἐκφυγόντων ἐκ τῆς πατροπαράδοτου πίστεως, αὐτοὶ προβάλλουν Κανόνες καὶ Καταστατικούς διοικητικῆς φύσεως. Πόθεν ἐξεφύγομεν, διὰ νὰ χαρακτηρίζομεθα «παρασυνογὴ»; Ἄς δείξουν αὐτοὶ ὅτι ἐνέμειναν καὶ ἐμμένουν εἰς ὅσα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς, διὰ νὰ ἔχουν τινὰ συνέπειαν οἱ λόγοι καὶ χαρακτηρισμοὶ τῶν. Ὁχι μόνον οἱ θεολογούντες καὶ οἱ ὁποσδήποτε γραμματισμένοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀδιάφοροι καὶ αὐτὰ τὰ παιδία γνωρίζουν ὅτι, δι' ὅτι ἀφορὰ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ γενικῶς τὰ θρησκευτικὰ πράγματα, θεμέλιον καὶ βάσιν, ἐφ' ὧν ταῦτα στηρίζονται, ἀποτελεῖ καὶ προῖποθετῇ τὸ θέμα τῆς πίστεως. Τοῦ θεμελίου μὴ ἀσφαλῶς καὶ ὁρθῶς προῖποθεθέντος, τὰ περαιτέρω καταπίπτουν. Ματαίως, λοιπόν, οἱ νεοημερολογίται ἐπίσκοποι προσάγουν Ἱεροῦς Κανόνες καὶ Κατα-

στατικούς καὶ Νόμους διοικητικῆς φύσεως ἐπὶ θρησκευτικῶν θεμάτων, ἐφ' ὅσον δὲν ἐμμένουν ὁρθῶς εἰς τὸ θεμέλιον τῆς μέχρις ἡμῶν παραδοθείσης Ὁρθόδοξης πίστεως καὶ ἀπὸ τῆς οἰκτρίας του παραπλανητικῶς παρουσιάζουν τὸ θέμα ὡς διοικητικῆς φύσεως. Θὰ ἔπρεπε, κύριοι, νὰ ἦσθε Κανονιστοὶ Ἐπίσκοποι ἡμῶν, διὰ νὰ δικαιοῦσθε νὰ ἐνδιαφύροσθε καὶ ἐπεμβαίνετε εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα ἡμῶν. Δὲν εἶσθε ὁμως Ἐπίσκοποι ἡμῶν καὶ συνεπῶς παρανόμως παρεμβαίνετε εἰς τὰ τῆς θρησκείας ἡμῶν καὶ ὡς τὴν τῶν τυράννων θὰ κρίνῃ ἡ ἱστορία καὶ ὁ Θεὸς τὴν συμπεριφορὰν ὑμῶν. Δὲν ἤσκει ὑμῖν ἡ μέχρι τῆς χθὲς Ὁρθόδοξία καὶ ἡ ἀπ' ἀρχῆς αἰωνία πατροπαράδοτος συνέχεια, ἠθελήσατε νὰ προσλάβετε καὶ εἰσαγάγητε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸν νεοημερολογητισμὸν καὶ δὲν ἐμείνατε καὶ ἐδείχθητε πιστοὶ φίλους καὶ μεταλαμπάδευται τῆς ἐμπιστευθείσης ὑμῖν θεοπαράδοτου συνεχείας, ἀλλὰ μετεβλήθητε εἰς διαχειριστὰς καὶ ἀπεμπολητὰς αὐτῆς. Ἄλλ' ὅχι, κύριοι. Ἡ κληρονομία τῶν πατέρων μου δὲν εἶναι κτῆμα ἰδικὸν σας, διὰ νὰ τὸ διαχειρίζησθε ἢ ἀπεμπολήτε ὅπως νομίζετε. Εἶναι κτῆμα πατρογονικὸν τόσον ἐμοῦ ὅσον καὶ παντὸς Ὁρθόδοξου χριστιανοῦ, κρίνατε δὲ ὑμεῖς ἂν δὲν εἶναι προδότης καὶ ἀνάξιος ὁ ἀδιαφορῶν καὶ περιφρονῶν καὶ μὴ διεκδικῶν τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του. Ἐάν ὁ δίκαιος Ναβουθαὶ ἐπροτίμησε τὸν θάνατον, παρὰ ν' ἀπεμπολήσῃ τὸ ἐπίγειον πατρογονικὸν τοῦ κτῆμα, λέγων πρὸς τὸν ἀσεβῆ Ἀχαάβ: «μὴ γένοιτό μοι παρὰ Θεοῦ μου, δοῦναι κληρονομίαν πατέρων μου σοί», ἀφῆγαμεν εἰς κάθε καλὸπιστον, ἀκούη καὶ εἰς ὑμᾶς, νὰ κρίνῃτε πῶς πρέπει νὰ συμπεριφερῶμεθα ἡμεῖς διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν πατέρων κληροδοτηθὲν ἡμῖν οὐράνιον κτῆμα. Τὸ ὅτι ὑφηροπάσατε τὴν «νομιμότητα» ἐναντί «τοῦ κόσμου» (τοῦτο δὲν συμβαίνει διὰ πρώτηνφορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας), τοῦτο δὲν εἶναι... ἐγγύησις καὶ τῆς προσυπογραφῆς τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν σας δικαιώνει, ἐφ' ὅσον δὲν ἐνεργεῖτε κατὰ Θεόν, δὲν φιλάτετε τὴν παρακαταθήκην ποὺ σας παρεδόθη. Δὲν εἶναι τόση «μικρά» καὶ τόσον «ἀπλᾶ» τὰ πράγματα, ὅπως νομίζετε ἢ ὅπως ἐπιχειρεῖτε νὰ τὰ παρουσιάσετε καὶ κάποτε θὰ λογοδοτήσῃτε ὅχι μόνον διότι δὲν ἐδείχθητε πιστοὶ εἰς τὰ ἐπισχεθέντα διὰ τὴν φιλίαν τῶν παραδοθέντων, ἀλλὰ καὶ διότι ἐπιχειρεῖτε νὰ παραπλανήσῃτε τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς πολλοὺς ὅτι «κανονικῶς» ἐνεργεῖτε.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐπὶ παρανόμῳ, ψευδοῦς καὶ τρομακτικῆς βάσεως στηρίζεται ὁ νεοημερολογητισμὸς καὶ παρὰ τὴν παραδοθείσαν Ὁρθόδοξον γραμμὴν πορεύεται καὶ «οἰκοδομεῖ». Συμφώνως πρὸς τὰ Πρακτικά τοῦ αὐτοκληθέντος «Πανορθόδοξου» Συνεδρίου τοῦ 1923, εἰς τὸ ὁποῖον «ἀπεφασίσθη» ἡ «μεταρρύθμισις» τοῦ ἡμερολογίου, ὁ Μ. Μεταξάκης παρανόμως κατεῖχε τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον. (Οὗτος, ἂν ἐνδιαφύροσθε, ἦτο μασὼνος ὑψίστου βαθμοῦ. Τὸ μασωνικὸν περιοδικὸν «Πυθαγόρας—Γνώμων» (Ἰούλιος—Αὐγούστος 1935, Τό-

μος Δ', Τεύχος 7—8, σελ. 216) γράφει την «Νεοκρολογία» του, αναφέρον, σὺν ἄλλοις: «Τὴν 27ην τοῦ μηνὸς Ιουλίου ἐ.ξ. μετέστη εἰς τὴν Αἰὼν. Ἀνατ.: ὁ Ἀδ.: Μελέτιος Μεταξάκης Πατριαρχὴς Ἀλεξανδρείας... Ὁ ἀποδημήσας αἰδιδίμος Ἀδ.: ἡμῶν Μεταξάκης εἶδε τὸ Τεκτ.: Φῶς ἐν τῇ ἐν Ἀν.: Κωνσταντινουπόλει Σ.: Στ.: «Ἀρμονία» τὴν 15ην Μαρτίου 1910 ὅτε ἦτο Μητροπολίτης Κιτίου ...»). Εἰς τὰ ὡς ἄνω Πρακτικὰ γράφεται ὅτι, τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας δὲν ἀπεδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν τοῦ Μεταξάκη διὰ τὸ «Πανορθόδοξον» συνέδριον τοῦ «διότι δὲν ἀνεγνώριζον αὐτὸν ὡς νομίμως κατέχοντα τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον καὶ διότι δὲν ἐθεώρουν συμφέρουσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν διαφροσύνην τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων». Τὸ ὡς ἄνω συνέδριον φρενὸς ὠνομάσθη «Πανορθόδοξον», ἐνῶ οὐδὲν τῶν Πατριαρχεῶν μετεῖχεν οὔτε ἄλλη Ἐκκλησία κανονικῶς, οὔτε καὶ αὐτὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἀντεπροσώπευθη μόνον ὑφ' ἑνὸς Μητροπολίτου. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν αἱ τίσσαρες μόναι αἰτίνες ἀπλῶς «ἔλαβον ὑπ' ὄφρυς» τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μεταξάκη, δὲν ἔστειλαν ἰδικούς τῶν ἀντιπροσώπων, ἀλλ' ὥρισαν ξένους καὶ δὴ ἐκ τῶν ὑποκαμένων εἰς τὸν ἴδιον τὸν καλέσαντα τὸ συνέδριον. Καὶ τὸ τοιοῦτο κατασκευάσμα ὠνομάσθη «Πανορθόδοξον», τὸ ὁποῖον καὶ ἀνέτρεψε τὸ ἀπ' αἰῶνων Ἐσποτόλογιον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐφεῦρεν ὅλα ἀνεξαίρετος τὰ καὶ σήμερον συνταράσσοντα τὴν Ἐκκλησίαν σκάνδαλα. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, βασιζόμενος καὶ προβάλλων τὴν ὡς ἄνω «ἀπόφασιν» τοῦ Μεταξάκη καὶ στηριζόμενος «ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῶν ὀπλῶν» τῆς ἐπαναστάσεως Πλαστήρα, ἐπέβαλε τὴν Ἐσποτολογικὴν ἀνατροπὴν, παραπλανήσας καὶ τοὺς Ἐπισκόπους, ὡς ἐδηλώθη ὑπὸ τινῶν αὐτῶν ἐκ τῶν ὑστέρων. Ὡς γνωστὸν πότε, μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐκρίζωσιν δύο σχεδὸν ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλλάς μὲν σπαραγμῶν Μητρός προσεπάθει νὰ περιβάλῃ, ἦτο ἐποχὴ τρόμου καὶ δέους ἐκ τῶν ἀνωτέρω γεγονότων, τῆς ὀξύνσεως τῶν πολιτικῶν παθῶν, τῶν ἐπαλλήλων ἐπαναστάσεων, ἀντεπαναστάσεων κλπ. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἐξέλεξαν οἱ ἐπίβουλοι διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ νὰ μὴ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ λαοῦ, καθ' ὃν τρόπον καὶ «ὁ λύκος στὴν βαρυχειμονία χαίρεται». Ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς τῆς παρανομίας, τοῦ φρενός, τῆς τρομοκρατίας, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς συνασπῆγος στηρίζεται ὁ νεοσημερολογητισμὸς καὶ οὕτως ὑφῆρσαν οἱ «ἐπίσημοι» τὴν «νομιμότητα», ἡ ὁποία καὶ ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν πολλῶν... κανονικὴ. Ἀλλὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν δὲν ἐνδιαφέρουν αἱ γνώμαι καὶ αἱ «ἀποφάσεις» τῶν ἀνθρώπων, οἰοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ἀλλὰ αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι πότε εἶναι ἐλημμέναι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὅταν λαμβάνονται διὰ κοινῆς πάσης τῆς Ὁρθοδοξίας συμφωνίας καὶ δὲν παρεισάγουν ἀντίθετα τῶν εἰς ἡμᾶς

παραδοθέντων. Αἱ ὑπὸ τοῦ Μεταξάκη ἢ τοῦ Παπαδόπουλου ἢ οἰοιδήποτε ἄλλου αὐταρχικῶς καὶ μονομερῶς λαμβανόμεναι καὶ πονήρως καὶ διαδοχικῶς εἰσαγόμεναι «ἀποφάσεις» δὲν εἶναι ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ μήτηρ προσάγονται τοιαῦτα διὰ τὴν «νομιμοποίησιν» τῶν νεοσημερολογιτῶν. Τὸ θέμα τοῦ Ἐσποτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι θέμα γενικῆς φύσεως καὶ ἐνδιαφέρει ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν ὥς ἐπιδείξουν οἱ νεοσημερολογίται, λοιπόν, μίαν πραγματικὴν ἀπόφασιν περὶ Ἐσποτολογίου ληφθεῖσαν παρουσίᾳ συμπλήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία καὶ ν' ἀποδεικνύῃ ὅτι οὐδὲν γίνεται παρὰ τὰ παραδοθέντα καὶ τότε προσεγγίζεται ἡ λύσις, ἄλλως τυραννικὴ καὶ παρόνομος εἶναι ἡ συμπληρωρὰ τῶν καὶ θὰ κριθοῦν ὅχι μόνον διότι ἀπεμπόλησαν τὴν παρακαταθήκην, ἥτις τοῖς ἐνεπιστεύθη πρὸς φύλαξιν καὶ ὅχι νὰ τὴν πωλήσουν, ἀλλὰ καὶ διότι ἐπιχειροῦν ἐξαιολογητικῶς νὰ παρουσιάζονται ὡς νομιμότης καὶ ἐξαπατοῦν τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς πολλούς, ἁλλοίως παρουσιάζοντες καὶ μνηματοποιῶντες τὸ θέμα. Περαιτέρω προβαίνοντες, παρουσιάζουν τοὺς Ὁρθοδόξους ὡς... ἐκφυγόντας, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι οἱ παραβάται ὅχι μόνον τῆς πατροπαραδότου συνεχείας, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 18 Ἰανουαρίου 1924, συνωδὰ τῷ ὁποίῳ γενικῶς ἡ Ἐκκλησία διατηρεῖ ὅχι τὸ «νέον», ἀλλὰ τὸ μέχει τότε ἡμερολόγιον. Ποίως ἀθετήρεις θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας, ποῖα κακὰ προέξενε καὶ προξενεῖ καὶ προσετοιμάζει καὶ εἰς τί ἀπέβλεπε καὶ ἀποβλέπει ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Ἐσποτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐκθέσωμεν, ἄλλως τε εἶναι γνωστὰ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ «βλέπουν». Ἐκεῖνο ποὺ ὑποδεικνύομεν ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι τὸ θέμα τοῦ Ἐσποτολογίου εἶναι θέμα θρησκευτικῶν ἐκκλησιαστικῶν, θέμα Ὁρθοδόξου συνεχείας καὶ ὅχι δικαητικῶν, ὡς αὐταρχικῶς καὶ παραπλανητικῶς θέλουν νὰ τὸ παρουσιάσουν οἱ «ἐπίσημοι». Ἄς μὴ βαυκαλιζώμεναι δὲ ὅτι θὰ «ἰσχύουν εἰς τέλος», ὁ εὐσεβὴς λαὸς θὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ νὰ ἔλθουν εἰς... θεογνωσίαν, ὁ Θεὸς θὰ στελεῖ ἀναμφιβόλως τὸν ἀνθρώπιν Τον καὶ θ' ἀναδείξῃ τοὺς δούλους Του, δι' ὧν θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του, καὶ ποὺ δὲν ἔγινε θεαρέστως καὶ νομίμως δὲν δύναται νὰ μείνῃ μόνιμος, ἡ Ὁρθοδοξία θὰ νικήσῃ καὶ πάλιν καὶ τότε μᾶλλον εἶναι ποὺ θὰ τεθῇ θέμα ὡς πρὸς τὴν ἐγκυρότητα τῶν μυστηρίων καὶ τῶν ἄλλων ἐνεργειῶν τῶν ἀποσπασθησάντων ἀπὸ τὴν αἰωνίαν γραμμὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κύριοι νεοσημερολογίται! Ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων, τοὺς ὁποίους ἀποκαλεῖτε «παλαισημερολογίτας», πιθανὸν νὰ παραβλάπτονται τὰ... κοσμικὰ σας συμφέροντα καὶ τὸ ἐγωϊστικὸν σας πείσμα, οὐδέποτε καὶ κατ' οὐδὲν ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ Ἐκκλησία, τὸ Ἔθνος, αἱ ψυχὰι τῶν χριστιανῶν, μὴ γένοιτο! Τοῦναντίον δὲ μάλιστα (καὶ κάποτε θὰ τὸ ἀναγνωρίσητε). Ἄν πράγματι ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ διὰ

ΟΥΨΑΛΑ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Υπό Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Γκράμπε (GEORGE GRABBE)

Τοιαύτη διδασκαλία προχωρεί κατά πολὺ πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ οἰκουμενισμοῦ καθὼς καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Οὐχὶ ἀναγνώρις, αἱ τελευταῖαι διαπραγματεύσεις μεταξὺ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ Βατικανοῦ ἔχουν δώσει ἐλπίδας εἰς τοὺς οἰκουμενιστάς, ὅτι ἡ Ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία θὰ καταστῇ μέλος τοῦ Συμβουλίου ὄχι μόνον ἰδεολογικῶς ἀλλὰ καὶ πρακτικῶς.

Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Πάπα κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς Γενεύην ἔπρεπε, κατὰ τὰ φαινόμενα, νὰ ἐνοχλήσῃ μεγάλως τοὺς οἰκουμενιστάς. Ὁ Πάπας κατὰ ἀπόλυτον τρόπον διεκήρυξε ὅτι εἶναι ὁ Πέτρος, ὁ διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου ἐκείνου καὶ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Κρίνοντας ὅμως ἐκ τοῦ τόγου τῶν ἐκθέσεων τῶν οἰκουμενικῶν κύκλων, καὶ μόνον ἡ ἐμφάνισις τοῦ Πάπα εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ συμμετοχὴ του εἰς κοινὴν προσευχὴν θεωρεῖται ἤδη ἐπαρκὲς βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὁρισμένη ἔλλει-

τὴν προφύλαξιν καὶ σωτηρίαν τῶν χριστιανῶν, διευθύνετε τὴν προσοχὴν σας εἰς τοὺς πολυειδῆς ἀναριθμήτους λόγους, σκοτεινοὺς καὶ φανεροὺς, ὅτινες ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁρθοδόξου Ἐθνους, βουλόμενοι καταπιεῖν αὐτὸ «ὅλον τὸ στόματι». Θὰ ἔπρεπεν, οὐχὶ ἀπλῶς νὰ σᾶς κινή τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ σᾶς συγκινή, ἀλλὰ νὰ σᾶς συνταράσσῃ ἐκ θεμελίων τὸ φοβερὸν κατάντημα τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ τὸ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀδίστακτον ὄργιον τῶν πολιτικῶν αἰρέσεων, τῆς μωσωνίας, τῆς μαγείας, τῆς κατευθυνόμενης ἀπιστίας, τῆς ὑποδουλείας τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, τῆς ὑπονομιεύσεως τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ σκοποῦ της, τῆς αἰσχροτήτος τῶν ἀναγνωσμάτων καὶ θεαμάτων, τοῦ διεφθαρμένου Τύπου, τῆς ἐκμεταλλείας τῆς νεολαίας, τῆς καταρακώσεως τῆς Ἑλληνίδος, τῆς διαβρώσεως τοῦ δημοκρατικοῦ καὶ πάντων τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων βαθμιαίως, τῆς προκλήσεως ἀδιαφορίας ἐναντι παντὸς σεβαστοῦ καὶ ἱεραίου διὰ τῆς εἰς... ἄλλα πολλὰ ἐνασχολήσεως καὶ προσηλώσεως κλπ. κλπ. Ἰδοὺ οἱ ἔχθροί, κατὰ τῶν ὁποίων εἴχετε καὶ ἔχετε καθήκον ἀναπόφευκτον νὰ παραταχθῇτε καὶ τοὺς καταπαλεμήσητε θεαρέτως, οὐχὶ δὲ νὰ ἐξαντλήτε τὴν «δύναμίν» σας ἀποκλειστικῶς κατὰ τῶν «παλαιωμεθολογιῶν», τοὺς ὁποῖους παύσατε νὰ πολεμήτε «μῆποτε καὶ θεαμαχοὶ εὐρεθῆτε».

ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

φῆς ἁρμονίας μὲ αὐτοὺς εἰς τὰς δηλώσεις του δὲν τοὺς ἐφόβισεν. Ἐσιώπησαν καθὼς ἐσιώπων κατὰ τὸν καιρὸν τῶν ἰδιαιτέρων δηλώσεων τῶν Ὁρθοδόξων. Πράγματι καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι εἰς προηγουμένας συνελεύσεις εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ δηλοῦν τὴν ἀσυμφωνίαν των πρὸς τὴν Προτεσταντικὴν ἐκκλησιολογίαν, ἀλλὰ σὺν τῇ χρόνῳ ἐγκατέλειψαν τὰς θέσεις των, διότι ὅταν συμμετέχῃ κανεὶς εἰς τὸν δῆθεν διάλογον ἀπορροφᾶται καὶ ὁδηγεῖται βαθμικῶς μακρὰν τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ἡ ἐπικοινωνία τῶν Παπικῶν μὲ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν ἀπεκάλυψεν ἤδη ὅτι ἔχουν πολλὰ ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὰς προσπάθειάς των. Ἐκτὸς τῆς ἀντιλήψεώς των περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς μὴ ἐχούσης ὄρια, εἶναι ἡνωμένοι καὶ διὰ τῶν Χιλιαστικῶν ἀπόψεων τὰς ὁποίας ἐσημείωσαν ἐνωρίτερον καὶ οἱ παπικοὶ σκέπτονται νὰ ἱδρῦσουν τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τῆς τῶν πάντων ἐνότητος καὶ διὰ παγκοσμίου εὐημερίας. Ἡ πεποίθησις αὕτη κατέστη σαφὴς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη.

Συνοψίζοντας ἐξ Ὁρθοδόξου ἀπόψεως τὰ τῆς ἐν Οὐψάλα Συνελεύσεως, πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ εὐρεῖα συμμετοχῆ τῶν Ὁρθοδόξων ἀντιπροσώπων εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐπὶ κοινῶν θέσεων μὲ τοὺς Προτεστάντας ἐμφανίζεται ὡς ἐν σπουδαίῳ καὶ λυπηρῶν γεγονότι, τὸ ὁποῖον ἐπιβεβαιώνει τὴν ἐξασθένειν τῆς Ὁρθοδόξου συνειδήσεως μεταξὺ τῶν ἱεραρχῶν πολλῶν Ἐκκλησιῶν. Δὲν ἐνεφανίσθησαν ἐκεῖ ὡς μάρτυρες τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας, ἀλλὰ ὡς συνεργάται κατὰ τὸν σχεδιασμὸν συμβιβαστικῶν ἀποφάσεων. Οἱ Ὁρθόδοξοι οἱ ὅποιοι μετέσχον εἰς τὴν ἐν Οὐψάλα Γενικὴν Συνέλευσιν φέρουν τὴν εὐθύνην ὅλων τῶν αἰρετικῶν γνωμῶν εἰς τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἐπεκύρωσαν ἐκεῖ διὰ τῆς συμμετοχῆς των. Εἶναι δύσκολον νὰ εἰπωμεν ἐν ὅλοις αὐτοὶ συμμερίζονται πρᾶγματι αὐτάς τὰς γνώμας. Θὰ ὑπέθετε κανεὶς ἀμέσως ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν ἐξήτασαν ἐπαρκῶς τί ὑπέγραφον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἐδήλωσεν ὀνόματι ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων ὅτι ὅλοι θὰ ἐνωθοῦν πλήρως μὲ τὸν οἰκουμενισμόν. Ἡ δῆλωσις αὕτη εἶναι πολὺ σημαντικὴ. Αὕτη ἐγένετο κατὰ τὸν Πατριαρχικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὴν Συνέλευσιν τῆς Οὐψάλας καὶ ἀξίζει νὰ ἀναφερθῇ.

Μετὰ τοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τὴν ἐκφρασιν τῆς γνώμης του περὶ τῆς μεγάλης σημασίας τῆς Γενικῆς (Συνέχεια εἰς τὴν 13ην σελ.)

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ Θ. ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΥ

“Εἰς τὴν ἔπαλξιν τὴν Ἀγίαν τῆς Κοζάνης,,

Ὁ Ἱερός ἡμῶν Ἀγὼν ἀφ’ ἧς στιγμῆς χάριν τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων τῆς Ἀμωμήτου ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως, εὐρέθη ἐν διωγμῷ μακράν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, ὑπέστη ἀπεριγράπτους κατατρεγμούς, ἐναντιώσεις καὶ περιφρονήσεις, γεγονός ὅπερ ἔδωκεν τὴν εὐλογητὴν παρὰ Κυρίου εὐκαιρίαν νὰ γράψῃ οὗτος ὀλοχρύσους σελίδας ἀπαραμίλλου ἡρωϊσμοῦ, αὐτοθυσίας ἀλλὰ καὶ νίκης καὶ δημιουργικότητος.

Ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον πιστῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἑλλάδος ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον—τὸ κακῶς καὶ περιφρονητικῶς λεγόμενον Παλαιὸν Ἡμερολόγιον —περικυκλοῦντα ὁμοθυμαδὸν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν αὐτοῦ Ἠγεσίαν δίδει εὐχαρίστως καὶ θαρραλέως τὸ παρὸν πρὸς δόξαν Χριστοῦ καὶ στήριξιν ψυχῶν, ὅπου κι’ ἂν ἤθελε κληθῇ.

Πάντοτε μὲ «τάξιν καὶ εὐσχημόνως», κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Οὐρανοθάμο-

Σταγμιάσπον ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Πτωχοκομείου Κοζάνης Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ Μακαριότατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ.

Ἑλλάδος κ.κ. Λαζάρειος συμπαραστα-
τούμενος ὑπὸ Κληρικῶν τοῦ κατὰ τὴν ὥ-
ραν τῶν ἐγκαίνιων.

νος Παγκοσμίου Χριστοκήρυκος, τοῦ Θείου Παύλου, πραγματοποιεῖ τὰς ὑπὸ τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας ἡμῶν διατεταγμένας ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις, τελετὰς καὶ Ἱερὰς Συνάξεις, αἵτινες, ἐπ' ἀληθεία προκαλοῦν πολλὴν τὴν συγκίνησιν ἀλλὰ καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν Πανελλήνων.

Μιὰ τοιαύτη ἐορταστικὴ ἐκδήλωσις γραφεῖσα ἤδη χρυσοῖς, καὶ ἀνεξιτήλοις γράμμασιν εἰς τὴν ἡρώϊκην πάγχρυσον βίβλον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, εἶναι ἡ τοιαύτη ἡ πραγματοποιηθεῖσα κατὰ τὸ διήμερον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς Θωμᾶ εἰς τὴν ἡρωτόκον καὶ ἀρχοντικὴν Κοζάνην μὲ ἐπικέντρον τὸν φωτοβόλον ἱερόν Παρθενῶνα, τὴν ἀκατάβλητον τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπαλξίν τὴν καταπληκτικῶς ἀνθοῦσαν μοναστικὴν πολιτείαν τῆς τοῦ

Κυρίου ἡμῶν Θείας Ἀναλήψεως ἔνθα ἡγουμενεύει «ὡς ἀστήρ ἑωθινός», ἡ Ὁσιωτάτη καὶ ὄντως λογιωτάτη Καθηγουμένη ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ μοναχὴ τῆς ὁποίας ἡ ἀσύγκριτος δραστηριότης καὶ πολυσχιδῆς δράσις καταπλήσσει καὶ ἐνθυμίζει τὰς ἡρωϊκὰς πρωτοχριστιανικὰς διακονίσσας, τὰς πρώτας ἐκεῖνας κοινωνικὰς λειτουργοὺς, αἵτινες ἐλάμπρυναν τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς καθόλου Θεοφιλοῦς δράσεως καὶ διακονίας αὐτῶν.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ!

Δύο περίπου χιλιόμετρα βορείως τῆς Κοζάνης ἐπὶ ἐρρυτάτου φυσικοῦ ὁρίζοντος

Ὁ ἐξαώροφος καλὸς, τὸ πτωχοκομεῖον «Παναγία ἡ Βοήθεια» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως Κοζάνης ὑψοῦται ὑπερήφανον εἰς κεντρικὸν σημεῖον τῆς πόλεως.

Παραπλεύρως διακρίνεται ὁ νεόδμητος εὐμεγέθης Ἱερὸς Ναὸς τοῦ.

Ἡ νέα αὕτη σύγχρονος «Βασιλείας» θὰ ἐξυπηρετῇ διὰ τῶς τὴν πάσχουσαν κοινωνίαν τοῦ Νομοῦ Κοζάνης.

πυργοῦται ἡ γαληνιαία καὶ ἀθόρυβος μοναστική αὕτη Πολιτεία ἀριθμούσα ὑπὲρ τὰς ἑξήκοντα Χριστονύμφας, αἵτινες καὶ διὰ νευμάτων ἀκόμη λαμβάνουσιν ἐντολὰς παρὰ τῆς ἀκαταπονήτου καὶ ἀνυστάκτου Καθηγουμένης.

Ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἱεροῦ χώρου τῆς Μονῆς ἀπλοῦται λαμπροτάτη ἡ σφραγὶς τῆς ἀπολύτου καθαριότητος, τάξεως, εὐκοσμίας, χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ προοδευτικότητος κατὰ Χριστόν. "Ὅπου κ' ἂν στρέψῃ τις τὴν κεφαλὴν ἐπαναπαύει, τό τε ὀπτικὸν καὶ ψυχικὸν ὄμμα ἐκ τῆς ὅλης ἁρμονίας καὶ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς χάριτος καὶ εὐλογίας τοῦ Θεοῦ. Ἀληθὴς παραγωγικὴ Κυψέλη ἐντὸς τῆς ὁποίας βομβοῦν ὥσπερ πνευματικαὶ μέλισσαι, α Μοναχαὶ μὲ τὴν καταπλήσσουσαν ἐνεργητικότητα καὶ δράσιν.

Ταπητουργία, πλεκτική, ἀγγειοπλαστική, ὑποδηματοποιία, ἀγιογραφία, μελισσοκομία, ἱεροραπτική, ἐκκλησιαστικογραφία, διὰ πολλῶν ἐκδόσεων, ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ καθημερινὰ διακονήματα καὶ ἐργασίας αἵτινες ἀπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τῆς χαλκεντέρου Καθηγουμένης καὶ Μητρὸς τῆς Μονῆς, Μαγδαληνῆς μοναχῆς, ἐπιτυχῶς ἐπιτελοῦνται.

Καρπὸς καὶ ἀμητὸς τῆς ὅλης ταύτης δραστηριότητος ὑπῆρξεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἐξάορον— θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ἐμπνεύσεως τῆς Καθηγουμένης — Πτωχοκομεῖον ἐντὸς τῆς Κοζάνης, τὸ μεγαλύτερον καὶ ὀγκωδέστερον κτίσμα αὐτῆς τὸ ὁποῖον ἐκλήθη νὰ ἐγκαινιάσῃ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. κ. Αὐξέντιος πλαισιούμενος ὑπὸ τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδριτῶν κ.κ. Χρυσοστόμου, Διονυσίου, Μαξίμου, Ἀντωνίου, Ἀντωνίου, Ἰωακείμ, Κυρίλλου καὶ πλειάδος αἰδεσιμωτάτων Πρεσβυτέρων ἐλθόντων ἐπὶ τούτοις τῇ συνοδείᾳ ἑκατοντάδων εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος διὰ παντός μεταφορικοῦ μέσου... Πεντήκοντα ἕξ πούλμαν ἦλθον ἐκ τῶν παραρτημάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Μακεδονίας, Θεσσαλίας, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας διὰ νὰ τιμήσουν διὰ τῆς ἀξιοτίμου καὶ ἀδελφικῆς παρουσίας των τὰς διημέρους τελετάς τῶν ἐγκαινίων τοῦ ὡραιοτάτου Πτωχοκομεῖου ὅπερ τυγχάνει σέμνωμα καὶ ἐγκαλλώπισμα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ μόχθος καὶ κόπος τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς Κοζάνης.

Θαῦμα ὡς ἐλέγχθη τοῦτο, ἀρχιτεκτονικῆς διατάξεως καὶ τελειότητος, μὲ φωτει-

νὰ δωμάτια καὶ χώρους πολλοὺς βοηθητικούς εὐρεῖς καὶ ἀρτίους, μὲ θερμικὰς ἐγκαταστάσεις, τηλεφωνεῖον, λουτρά, γραφεῖα, εὐμεγέθη Ἱερὸν Ναόν,—οὐτινος τὰ Ἱερὰ Θυρανοίξεια λίαν προσεχῶς θὰ τελεσθοῦν πανηγυρικῶς — εὐρυχωροτάτη αἴθουσα διαλέξεων, αἰθούσας ὑποδοχῆς καὶ ἐορτῶν, μὲ τραπεζαρίας κ.λ.π. ἰδοὺ τὸ σύνολον τοῦ κτιριακοῦ κολοσσοῦ τῆς Κοζάνης ἔνθα τοῦ λοιποῦ θὰ εὐρίσκουν καθημερινῶς τροφήν, στοργήν, καθαριότητα, ἱατρικὴν περίθαλψιν καὶ ἀγάπην Χριστοῦ, ἅπαντες οἱ πτωχοί, ἄποροι καὶ πονεμένοι τῆς περιοχῆς Κοζάνης.

Τὸ Ἱερὸν τοῦτο ἐπίτευγμα ποὺ προκαλεῖ τὸ θάμβος εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἐπίτευγμα τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος Κοζάνης, τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος τῆς Θ. Ἀναλήψεως, ὅπερ ἀνεγνώρισεν καὶ πρεπόντως ἐτίμησεν ὁ Ἱερός ἡμῶν Ἀγών.

Διὰ τοῦτο καὶ ὑπεβλήθη εἰς δρόμον μακρὺν καὶ κόπον πολὺν ὃ τε Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν καὶ ἡ Ἱερά αὐτοῦ συνοδεία διὰ νὰ λαμπρύνουν ἅπαντες διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν τὰς ἀληθμονήτους τελετάς.

Τὸ ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου, ἐψάλη πανηγυρικὸς Ἑσπερινός, ἐσπερίσαντος τοῦ καλλικελάδου πατρὸς Χρυσοστόμου Κιούση Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναχράντου Μεγάρων, πλαισιούμενου ὑπὸ πολλῶν κληρικῶν.

Ἐπηκολούθησεν ἡ πρώτη ὁμιλία εἰς τὴν παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρυματικοῦ Ναοῦ, αἴθουσαν διαλέξεων ὑπὸ λαϊκοῦ Ἱεροκήρυκος καὶ ἀργότερον ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὸ πτωχοκομεῖον οἱ πλείονες τῶν ἀφιχθέντων προσκυνητῶν.

Συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ παρουσία καὶ τοῦ ἁσθενούντος Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Γ.Ο.Χ. Μαγνησίας κ.κ. Χρυσοστόμου Νασλίκη ἔχοντος στενὴν τὴν πνευματικὴν συγγένειαν μετὰ τῆς ὡς ἄνω Μονῆς καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τε τοῦ Προέδρου καὶ πολλῶν μελῶν τοῦ Παραρτήματος Βόλου. Ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πολλοῦ τοῦ σεβάσμου καὶ υἱικῆς ἀγάπης παρὰ πάντων. Ὁ Μακαριώτατος κ.κ. Αὐξέντιος ἐσπέρισεν καὶ ἐλειτούργησεν εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διὰ τε τὴν ὁσιωτάτην Ἡγουμένην ἣτις ἐπὶ εἴκοσι συναπτά ἔτη δὲν ἐξῆλθεν ποτὲ ἐκ τοῦ χώρου τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς καὶ οὔτε γνωρίζει προσωπικῶς τὰ δύο τεράστια κτίσματα καὶ δημιουργήματά της ἐν Κοζάνῃ παρὰ μόνον ἐκ φωτογραφιῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς

υπολοίπους αδελφάς της Μονής. Ἀλλ' ἐκτός τούτων, ὁ νεόδητος Ἱερὸς Πτωχοκομειακὸς Ναὸς ἐν Κοζάνῃ, εἶναι ἀκόμη ἀνεγκαινιάστος καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἀρχιερατικὴ λειτουργία.

Διὰ τοῦτο καὶ τὴν Κυριακὴν ἐγένετο, ἐν πληθούσῃ ἀσφυκτικῶς Ἐκκλησίᾳ, ἡ πρώτη Θεία λειτουργία τοῦ πτωχοκομειακοῦ τούτου Ναοῦ προεξάρχοντος τοῦ πανοσ. ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Κιούση τῇ συμμετοχῇ δύο δεκάδων ἐτέρων ἀρχιμανδριτῶν καὶ Πρεσβυτέρων, καθ' ἣν καὶ αὖθις ὁ Ἱεροκῆρυξ ὠμίλησεν περὶ Πίστεως ἐξάρας δ' ἅμα καὶ τὸ λαμπρὸν ἐπίτευγμα τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος ὅστις διὰ τῆς πίστεως μεγαλουργεῖ προκαλὼν τὸν πανελλήνιον θαυμασμόν, γεγονός ὅπερ ἀντανάκλᾳ καταυγαστικῶς ἐφ' ὁλόκληρου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἐπηκολούθησεν ὁ πρῶτος ἐν Κοζάνῃ Γάμος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τῆς θυγατρὸς τοῦ σεμνοῦ καὶ εὐλαβεστάτου Πρεσβυτέρου πατρὸς Γεωργίου Γκιούρα πνευματικοῦ καὶ νῦν ἐφημερίου τοῦ πτωχοκομειακοῦ Ναοῦ ὅστις προσφάτως προσήλθεν ὅλως αὐθορμήτως εἰς τὴν ἱεράν ἡμῶν Παρεμβολὴν καὶ παρηκολούθησεν μετὰ θαυμάτης συγκινήσεως ἐκ χαρᾶς τὸ Ἱερὸν Μυστήριον ὅπερ ἡλόγησεν ὁ Μακαριώτατος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς Χρυσοστόμου καὶ τοῦ πατρὸς Ἀντωνίου.

Εὐθὺς ἀμέσως, ἐν μέσῳ τριῶν χιλιάδων πιστῶν καὶ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐν Κυρίῳ ὑπερηφανείας, ἐγένετο ἡ τελευτὴ τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Πτωχοκομείου καὶ εἶτα ἐκόπη ἡ γαλανόλευκος ταϊνία τῆς κεντρικῆς εἰσόδου ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου κ.κ. Αὔξεντίου ἐνῷ οὐρανομήκεις ἐκδηλώσεις καὶ θερμὰ χειροκροτήματα ἐδόνουν τὴν ἀτμόσφαιραν. Ἐπηκολούθησεν ἐπίσημον πρόγευμα διὰ τοὺς παρισταμένους ἐπισήμους καὶ προσκεκλημένους καὶ περὶ τὴν δευτέραν ἀπογευματινὴν ἀπεχώρουν ἐνθουσιῶντες καὶ συγκεκινημένοι οἱ πιστοὶ τῶν διαφόρων παραρτημάτων διακრυσσύντες τὰς πλέον τερψιθύμους ἀναμνήσεις.

Ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Ἀγὼν πρέπει νὰ σεμνυνεταὶ διότι, διὰ τοῦ νέου λαμπροῦ τούτου ἄθλου τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος τῆς Θ. τοῦ Κυρίου Ἀναλήψεως πρωτοστατοῦσης τῆς Ὁσιωτάτης Μητρός καὶ Καθηγουμένης, Μαγδαληνῆς Μοναχῆς, ἀπέκτησεν ἀκόμη

ἐν ὑπέροχον προπύργιον μεγάλης ἀκτινοβολίας καὶ ἀπέδειξεν περιτράνως ὅτι «εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς — ΝΑΙ ΟΥΔΕΙΣ — καθ' ἡμῶν.»

Εἶθε ὁ Μισθαποδότης Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπιστέφων διὰ τῶν πλουσίων δωρεῶν καὶ οὐρανίων εὐλογιῶν Του τὴν Θεοφροῦρητον ταύτην Νοστήν ὁλκάδα τῆς Κοζάνης σκέποι καὶ περιφρουρῇ ἐν ἄκρᾳ κατ' ἄμφω ὑγείᾳ καὶ πνευματικῇ εὐφροσύνῃ ἐπὶ σειρὰν ὁλβίων ἐνιαυτῶν, τὸν τε ἱερὸν Παρθενῶνα ἅπαντα καὶ τὴν ἐμπνευσμένην καὶ μεγαλουργὸν Καθηγουμένην Αὐτῆς.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ Ε.

«Σὺ Κύριε, τῶν ὅλων ἀπροσδεὴς ὑπάρχων, εὐδόκησας ναὸν τῆς σῆς κατασκηνώσεως «ἐν ἡμῖν γενέσθαι. Κύριε διατήρησον αὐτὸν ἀμίαντον εἰς αἰῶνας αἰώνων».

Ἐπιστολαὶ

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν
τῆς Ἐφημερίδος
«Ἑλληνικὸς Βορρᾶς»
Ἐνταῦθα

Κύριε Διευθυντά,

Τὸ Σανδοικὸ Δικαστήριον τῆς Νεοσημρολογικῆς Ἐκκλησίας καθήρεσε πρὸ ἡμερῶν τὸν Ἀρχιμανδρίτη Κυπριανὸ Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης πρὸ βρίσκειται κοντὰ στὸ χωριὸ Φιλή τῆς Ἀττικῆς. Ἡ ἐνέργεια αὐτῆ τῶν Νεοσημρολογικῶν εἶναι ἐντελὴς ἀκατανόητος δεδομένου ὅτι ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανὸς δὲν ἀνήκει στὴν Ἐκκλησίαν τῶν Νεοσημρολογικῶν πρὸ τὸν κατεδίδασκε, ἀλλὰ στὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαισημρολογικῶν τῆς ὁποίας οἱ κληρικοὶ οὔτε σχέσι ἔχουν οὔτε καμμία ἐξάρτησι ἀπὸ τοὺς Νεοσημρολογίτας Ἀρχιερεῖς. Οἱ Ἀρχιερεῖς αὐτοί, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἐπέδειξαν μέχρι τώρα μεγάλο ζῆλον καὶ ικανότητα στὴν δίωξι παντὸς εὐσεβοῦς κληρικοῦ τῆς δικαιοδοσίας τῶν τοῦ ὁποίου ἡ συνειδήσις δὲν θὰ ὑπετάσσεται ὁλοσχερῶς στὴς προσδοκίαις των. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι τοῦλάχιστον ἦσαν κληρικοὶ πρὸ ἐξηρτῶντο Ἐκκλησιαστικῶς ἀπὸ αὐτοὺς. Μὲ πᾶσι δικαίωμα ὅμως ἐπεκτείνουν τὴν ἐξουσίαν τους πρὸς κληρικοὺς ἄλλης Ἐκκλησίας.

Ὁ πατὴρ Κυπριανός, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἱερεῖς τῶν Παλαισημρολογικῶν, ἀνῆκε βέβαια πρὸ ἐτῶν στὴν Νεοσημρολογικὴ Ἐκκλησία. Τὴν 16ην ὁμοῦ Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1969 ἀπερρίθη πρὸς τὸν Μητροπολίτην Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ.κ. Νικόδημον ἐπιστολὴν στὴν ὁποία ἔγραφε ὅτι «αἱ τελευταῖαι ἐξελίξεις τῆς «Οἰκουμένης Κινήσεως» μεθ' ὅλων

τῶν ὁλεθρίων αὐτῆς καρπῶν, τοῦτ' ἐστὶν τῆς συγχύσεως τῶν ἰδεῶν, τῆς ἐν προσφάσει μᾶς νοσηρᾶς διήθεν ἀγάπης πρὸς τὸν ἀνθρώπον δογματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀδιαφορίας, τοῦ σχετικισμοῦ καὶ ὑποκειμενισμοῦ καὶ συνεπείᾳ τούτων τοῦ ὑποθιβάσμιό τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποκαλυφθείσης σωτηριώδους θείας Ἀληθείας, ἣν διεφύλαξε καὶ κατέχει πλήρη καὶ ἀνόθευτον ἡ τῶν Ὁρθοδόξων Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, εἰς ἡλπίων καὶ ξηρῶν κοινωνικο-φιλοσοφικὸν σύστημα καὶ κενὸν οἰμανισμόν», καὶ ἡ ἐπίσημος ἐπιθρόνισις καὶ ἡ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποδογῇ τῶν ἰδεῶν αὐτῶν», ἠνάγκασαν τὸν ἴδιον καὶ τὴν μοναστικὴν Συνοδίᾳ του νὰ ἀποκηρύξουν δημοσίᾳ τοὺς Οἰκουμενιστὰς Ἀρχιερεῖς τῶν Νεοσημρολογικῶν νὰ διακόψουν καθε κοινωνία μαζὶ τὸν καὶ νὰ προσχωρήσουν στὴν Ἐκκλησίᾳ τῶν Παλαισημρολογικῶν. Ἐκτοτε ἐπὶ δύο καὶ πλέον ἔτη ὁ πατὴρ Κυπριανὸς καὶ ἡ Συνοδία του δὲν εἶχε καμμία σχέσι ἢ ἐπικοινωνία με τοὺς Ἱεράρχας τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας τοὺς ὁποῖους αὐτοὺς ἀπεκήρυξε μετὰ τὴν βασιναύτη κατηγορία τῆς «ἀποδογῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», δηλαδὴ τῆς αἵρέσεως. Μὲ ποῖο δικαίωμα λοιπὸν ἔρχονται σήμερον, ἴσως ἀπὸ δύο ὁλόκληρα χρόνια, οἱ καταδικασθέντες ἐπὶ αἵρεσει ἀπὸ τὸν π. Κυπριανὸ Ἀρχιερεῖς νὰ καθαιρέσουν αὐτὸν ποὺ τοὺς ἀπεκήρυξε; Πότε θὰ πάψουν οἱ Νεοσημρολογίται Ἀρχιερεῖς νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν κοσμικὴ ἐξουσία ποὺ διαθέτουν γιὰ νὰ κατηγοροῦν ἐπὶ ἀντιποῖήσει ἀρχῆς αὐτοὺς ποὺ δὲν ἔχουν κανένα δικαίωμα νὰ ἀποσχηματίσουν; Ἐπὶ μία ὁλόκληρη πενηντηκονταετία περισσότερο ἀπὸ ἑνὰ ἑκατομῆριο ἐθνικοφρόνων Παλαισημρολογικῶν παρενοχλοῦνται συνεχῶς ἀπὸ τὴν ἐπεμβάσει καὶ τοὺς ἐκβιασμοὺς τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας. Μόνοι οἱ Παλαισημρολογίται ἀπὸ ὅλες τὴς θρησκείας στὴν Ἑλλάδα δὲν μποροῦν νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ Κράτος ἄδεια νὰ χτίσουν Ἐκκλησία. Εἶναι αὐτὸ δικαιοσύνη; Εἶναι αὐτὸ ἀνεξήγητοσκέα;

Κύριε Διευθυντά. Χθὲς ἀκόμη διαβάσαμε στίς ἐφημερίδες τὴν ἀποκαρδιωτικὴν εἰδήσι: «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Γερῶννιμος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Τακόβου καὶ ἄλλων κληρικῶν, θὰ μεταβῇ εἰς Μόσχαν τὴν 30ὴν Μαΐου, διὰ νὰ μετᾶσχη τῶν ἐκστασιζῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ ἐνθρονήσει τοῦ Ρώσου πατριάρχου. Τοῦτο κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. «Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ἡ κρατικὴ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, τὸ Πατριαρχεῖο δηλαδὴ τῆς Μόσχας, ἔχει πλήρη μυστηριακὴ κοινωνία μετὰ τὴν Παπικὴ Ἐκκλησίᾳ, ἔγινε δηλαδὴ οὐσιαστικῶς, καὶ γιὰ λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος οὐνική Ἐκκλησία. Μετὰ τὴν ἐννοια αὐτὴν οἱ ἄθεοι τοῦ Κρεμλίνου φιλοτιμοῦν τοὺς παπικοὺς καὶ τοὺς ἄλλους Οἰκουμενιστὰς τῆς Δύσεως νὰ μὴ διαμαρτύρονται γιὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν Χριστιανῶν ποὺ μαίνονται στὴν Ρωσία καὶ προδιαθέτουν τὴν κοινὴ γνώμη τῆς Δύσεως εὐνοεζῶς ὑπὲρ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Ἡ ἴδια ἡ

Σύνοδος τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ ἐπίσημο ἐπιστολὴ τῆς πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως εἶχε διαμαρτυρηθῇ ἐντόνως γιὰ τὴν μυστηριακὴ αὐτὴν κοινωνία. Τὰ πράγματα ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ διαμαρτυρία αὐτὴ ἦτο ἀπλῶς στάσις τὰ μάτια τοῦ εὐσεβοῦς ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ κοινωνία τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοὺς ἀρνητὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι πλήρης. Οἱ καθαιρούντες τοὺς εὐσεβεῖς Παλαισημρολογίτας Ἀρχιερεῖς δὲν ἐνοχλοῦνται οὔτε ἀπὸ τὴν στρατευομένην αἰθείᾳ τῆς Μόσχας, οὔτε ἀπὸ τὸν ἀγνωστισμό καὶ τὸν συγκρητισμὸ τοῦ Φαναρίου. Ἀγίατη πρὸς ὅλους, ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς ρασοφόρους δημίους τῶν πιστῶν τῆς Ρωσίας ποὺ ἐκτελοῦνται ἢ ἀρροπεθαινόνται στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ἄν δὲν ἔχει μένει στοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὔτε ἴχνος εὐσεβείας θὰ περιέμενε κανεὶς νὰ δῇ σ' αὐτοὺς τοῦλάχιστον μερικὰ ὑπολείμματα ἀνθρωπιάς. Ἐκτελοῦνται καὶ φυλακίζονται οἱ ἀδελφοί μας στὴν Ρωσία γιὰτὶ πιστεύουν στὸν Χριστό, οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἑλλήνων σπεύδουν νὰ συνεορτάσουν μετὰ τοὺς διώκτας τῶν. Ἀγίατη πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους! Μόνο τοὺς Παλαισημρολογίτας δὲν χωρεῖ ἡ τόσο πλατειὰ καρδιά τῶν, οὔτε τοὺς χωρεῖ νομικὴ ὑπόστασις γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῶν κατακομβῶν ποὺ κοῦβανται στὰ ὑπόγεια καὶ στὰ ἀρόφαια δάση γιὰ νὰ λατρεύσουν τὸν Θεὸ τῶν πατέρων τους καὶ ὄχι τὸν «Θεὸ» τῶν πρακτόρων τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ὁ Κύριος εἶπε πρὸς ὅσους θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν: «Ἐγὼ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμεῖς διώξεσθε». Ἡ προφητεία αὐτὴ ἐπραγματοποιήθη σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἱστορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι σήμερον. Οἱ γνήσιοι πιστοὶ πάντοτε ἐδιώκοντο. Ὅσοι δὲν ἐδίωκοντο καὶ δὲν ἐμίσουντο ἀπὸ τὸν κόσμον ὑποκρίνοντο ἀπλῶς τὴν εὐσέβεια, ἐνῶ ἡ καρδιά τους ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστό. Ὁ διωγμὸς, τὸ μῖσος καὶ ἡ περιφρόνησις ἐκ μέρους τοῦ κόσμου ἦταν καὶ εἶναι πάντοτε τὸ σῆμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο διακρίνονται οἱ γνήσιοι πιστοὶ ἀπὸ τοὺς κἀλπικοὺς. «Ὅσοι ὑμῖν ἐὰν καλῶς ὑμᾶς εὔψωσιν πάντες οἱ ἄνθρωποι». Ἔτσι καὶ σήμερον οἱ γνήσιοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, τόσο στὴν Ἑλλάδα ὅσο καὶ στὴν Ρωσία διώκονται. Ἄς μὴ μᾶς ξαρνιαίει, ὅτι διώκονται ἀπὸ ρασοφόρους. Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπὸ Ἀρχιερεῖς κατεδικάσθη.

Ὁ «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς», ἐφημερίς ποὺ πιστεύει στὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος καὶ αγωνίζεται γιὰ τὰ συμφέροντά του, δὲν μπορεῖ νὰ παραμείνῃ ἀδιάφορος μπροστὰ στὸ σημερινὸ δράμα τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ γνωρίζει πολὺ καλά ὅτι εἶναι καὶ δράμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Εἴμαστε Ἕλληνες γιὰτὶ εἴμαστε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ἄν οἱ πατέρες μας δὲν προτιμοῦσαν τὸ μαρτύριο τοῦ νὰ εἶσαι ραγιαῖς Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος ἀπὸ τὴν κατὰ κόσμον εὐτυχία τοῦ ἐξισλαμισμοῦ θὰ εἴμασταν σήμερον καὶ ἐμεῖς Τούρκοι, ὅπως ἔγιναν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς προγόνους μας

Σύγγραμμα καὶ Ὁρδοδοξία

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελ.)

Συνελεύσεως τῆς Οὐφάλας, ὁ Πατριάρχης γράφει: «Εἴμεθα ἰδιαιτέρως εὐτυχεῖς δηλοῦντες ὅτι ὅσον ἀφορὰ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ γενικῶς ἐκκλησίαν τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν θὰ ὑπάρχῃ πλήρης συμμετοχὴ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς νέας τάσεως καὶ πορείας τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως κατὰ τὴν προσπάθειαν πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς μεσσοπύλου ὅπως καταστῇ πράγματι οἰκουμενικὴ διὰ τῆς συμμετοχῆς ἐλλών τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν. Λέγομεν τοῦτο μόνις μετὰ ὁμόφωνον Παν-Ὁρθόδοξον ἀπόφασιν ἥτις ἐλήφθη ἐσχάτως εἰς τὴν ἐν Γενεύῃ συνεληθούσαν Διορθόδοξον Συνδιάσκεψιν, ἀπόφασιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπασα ἡ Ὁρθόδοξία διεκήρυξεν τὴν θέλησίν της νὰ προσφέρῃ διὰ πάντων τῶν εἰς τὴν διάθεσίν της μέσων καὶ τρόπων μίαν περισσότερον οὐσιαστικὴν συμμετοχὴν καὶ ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν κατ' αὐτὴν τὴν ἀρχαίαν νύαν περίοδον, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς γενικῆς Χριστιανικῆς ἀνακαινίσεως καὶ ἐνότητος μεσσοπύλου ὅπως ἀκόσμος ἴδῃ καὶ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν Χριστόν».

Ὑπεγράμμισα τὰς σπουδαιότατας λέξεις τοῦ κειμένου τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Ἀξίζει νὰ σταθῶμεν καὶ σχεφθῶμεν ἐπ' αὐτῶν.

Ἡ εὐχὴ ὅπως ἡ οἰκουμενικὴ κίνησις «καταστῇ πράγματι οἰκουμενικὴ διὰ τῆς συμμετοχῆς ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν». Πρέπει προφανῶς νὰ ἀναφέρεται, ὑπεράνω ὅλων, εἰς τὴν ἐπίσημον εἰσόδον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν. Καθὼς ἐσημείωσα προηγουμένως, αὕτη ἔχει ἤδη εἰσέλθει εἰς τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν, ἀλλὰ δὲν ἐμφανίζεται ἀκόμη ὡς «ὀργανικὸν μέλος» τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο εἶναι πιθανῶς θέμα οὐχὶ τοῦ ἀπωτέρου μέλλοντος. Ὅπως δὲ ποτε, ὑπάρχει μίαν ἐνδιαφέρουσα προσθήκη ὑπὸ τοῦ

ποῦ προτίμησαν τὸν εὐκόλο δρόμον. Ὁ Οἰκουμενισμός, ἡ πανθηροκρατία, τὸ Παγκόσμιον Κράτος, γὰρ τὰ ὁποῖα δουλεύουν συνεκτικὰ ἢ ὀχι, ἀδιάφορον, οἱ καταδικάζοντες τὸν π. Κυριανό, εἶναι ὁ θάνατος τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς μας.

Μὲ ἐκτίμησι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΟΣ

Ὁρθοπεδικὸς Χειρουργός

Πλατεία Ἁγίας Σοφίας 11

Θεσσαλονίκη

Πατριάρχου, ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν ἀκόμη λέξιν ὁ Πατριάρχης εὐχεται ὅπως ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν εἰσόδον τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν εἰσέλθουν ἐπίσης καὶ αἱ Ὁμολογίαι.

Ὅπως πρέπει νὰ κατανοηθῇ αὐτό; Δὲν εἶναι ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ὅτι ὁ Πατριάρχης ἐπιθυμεῖ συμμετοχὴν εἰς τὴν ἐνότητα καὶ ἐκείνων ἐπίσης τῶν Προτεσταντικῶν αἱρέσεων αἱ ὁποῖαι δὲν ὀνομάζονται αὐτὰς Ἐκκλησίας; Πράγματι, εἰς τὸ τέλος τοῦ χαιρετισμοῦ ὑπάρχει μία δευτέρα φράσις, τὴν ὁποίαν ὑπεγράμμισα, ἐκφράζουσα εὐχὴν διὰ γενικὴν Χριστιανικὴν ἀνακαινίσιν καὶ ἐνότητα.

Εἰς αὐτὴν τὴν δευτέραν φράσιν, ἡ μνεία τῆς παρούσης περιόδου ὡς περιόδου ἀρχῆς εἶναι ἀξιοσημείωτος. Εἰς τὸ ἐγγράφον αὐτὸ ὁ Πατριάρχης χρησιμοποιοῦν ἀσαφῆ γλώσσαν καὶ κρυπτοῦς ὑπαινιγμοὺς δὲν ἐξηγεῖ κατὰ ποίαν ἐννοίαν ἡ παρούσα περίοδος ἐμφανίζεται ὡς ἀρχὴ καὶ νῦν. Παραμένει δι' ἡμᾶς νὰ μαντεύσωμεν τί ἔχει ἐδῶ οὗτος κατὰ νοῦν.

Τὸ γεγονὸς ὅτι τώρα ἔχει ληφθῇ ἡ ἀπόφασις ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καταστῇ «ὀργανικὸν μέλος» τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, παρέχει τὴν δυνατότητα ὅπως θεωρήσωμεν τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὡς τὴν ἀνακήρυξιν τῆς νέας περιόδου.

Αἱ λέξεις αὐταὶ δὲν εἶναι σημαντικαὶ μόνον διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἔως τώρα εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν δὲν ὑπάρχουν ἐπίσημως «ὀργανικὰ μέλη», καθόσον τὸ Συμβούλιον δὲν εἶναι ἐν εἶδος ὀργανισμοῦ. Ἐσωτερικῶς παρουσιάζεται ὡς ὀργάνωσις ὁμοσπονδιακοῦ χαρακτῆρος με μίαν λίαν ἀκαθόριστον σύνθεσιν μεταξὺ τῶν μελῶν του. Τὸ νὰ ἀνῆκῃ τις ὀργανικῶς εἶναι ἐν εἶδος συνδέσεως στενωτέρου χαρακτῆρος. Τοῦτο ἤδη χαρακτηρίζει τὴν ὀργάνωσιν ὡς ὀργανισμὸν. Ἡ Ὁμοσπονδία τῶν Συνεργαζομένων Ἐκκλησιῶν μεταβάλλεται προσδετικῶς εἰς τὴν ἠνωμένην Ὑπέρ-Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία δύναται νὰ διακηρυχθῇ δημοσίᾳ ὅτι καὶ ἡ Ρώμη εἰσέλθῃ ἐπίσημως ἐν αὐτῇ. Τότε θὰ ἐπιτευχθῇ ὅτι ὁ Πατριάρχης ἀποκαλεῖ «ἐκπλήρωσιν τῆς γενικῆς Χριστιανικῆς ἀνακαινίσεως». Τότε, κατὰ τὴν ἐλπίδα του, ὁ κόσμος περὶ τοῦ ὁποίου ἔχει λεχθῇ «μὴ ἀγαπάτε τὸν κόσμον μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ» (Α' Ἰωάν. Β', 15), τότε θὰ πρέπη «νὰ ἴδῃ καὶ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν Χριστόν».

Ἐνταῦθα ἀπ' ἐνός μὲν δίνεται νὰ καταφανῇ ἡ Χιλιετικὴ ἰδέα τῆς παγκοσμίου ἐνότητος καὶ ἀπ' ἑτέρου μία νέα διακήρυξις τῆς διολογικῆς ἀρχῆς καὶ «Ἀνακαινιστικότητος», ἡ ὁποία παρὰ τὸ σαφές παράδειγμα τῆς καταστρεπτικότητος της μεταξὺ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν δὲν χάνει τὴν ἐλξιν της διὰ τὸν Πατριάρχην. Ὁ Πατριάρχης πάλιν ἀντιπαρέχεται

Γεγονότα και Κρίσεις

Ἀπὸ τὰ ἐπίμαχα Κοινωνικά ζητήματα

Ὁ Τεντυμποῦσμός τῆς Μίνι - Φούστας

Πολλά εἶναι βεβαίως τὰ κοινωνικά ζητήματα, τὰ ὅποια ἀνακύπτουσιν εἰς τὴν παρούσαν γενεάν, χρήζοντα ἐπειγούσης μελέτης, ὡς καὶ ἀμέσου δεοντολογικῆς ρυθμίσεως ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ εὐγενοῦς καὶ ὁδίου Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὡστόσο, μερικά ἴσως ἀπὸ τὰ ζητήματα αὐτά, ἐπειδὴ τυγχάνουσι μᾶλλον ἡθικῆς φύσεως, παρὰ ζητήματα τῆς ὕλικῆς ἀνάγκης καὶ συντηρήσεως, συνήθως παραθεωροῦνται, ὡς μὴ ὥφειλεν, ὑπὸ τῶν ὑπευθύνων μάλιστα, ὡς δῆθεν ἀνάξια λόγου καὶ ρίπτονται εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, ἢ εἰς τὸ χρονοτούλαπον. Ἄλλ' εἶναι πρόδηλον εἰς πάντα ἐχέφρονα, ὅτι ἐκ τῆς ἀσυγγνώστου ταύτης ἀδαφορίας τῶν ἀρμοδίων ἐναντι τῶν ἐπιμάχων αὐτῶν ζητημάτων, ἐγκυμονοῦνται καὶ ὑποτρέφονται μέγιστοι κοινωνικοὶ κίνδυνοι, οἵτινες θάτταν ἢ θρόδιον ἐκσπῶσιν ὡς συμφορὰ κατὰ τοῦ ἔθνους.

Ἐφεξῆς ἀναφέρομεν ἐπὶ παραδείγματι, ἓνα τοιοῦτον ἀντιπροσωπευτικὸν ζήτημα, ἔντονον συνάρκ καὶ ἐπικαίρον, τὸ ὅποιον ἔάν ἐπιχειρήσωμεν καὶ μόνον νὰ τὸ ὀνομάσωμεν, πολὺ δὲ περισσότερο ἔάν τὸ προβάλλωμεν εἰς τοὺς ἐκάστοτε λεγομένους συγχρονισμένους, δὲν ἀναμένομεν ἐκ μέρους τῶν ὀξυνουσάτων καὶ «ρεαλιστῶν» αὐτῶν «παραγόντων» οὐδὲν ἕτερον, παρὰ μόνον χλεύην, εἰρωνίαν καὶ καγχασμούς!

Καὶ ἰδοὺ: Ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖ, ὡς γνωστόν, εἰς τὴν χώραν μας Νόμος καὶ διάταξις κατὰ τοῦ λεγομένου Ξενογλώσσως «Τεντυμποῦσμοῦ Πλὴν ὅμως, ὁ νόμος αὗτός εἶναι μονομερής, ἂν ὅχι καὶ ἐπιπόλαιος καὶ ἀποτελεῖ αὐτόχρονον εἰρωνίαν εὐσχημον καὶ προφηλακισμόν κατὰ τῆς πατροπαραδότου σεμνότητος καὶ τιμῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων Χριστιανῶν. Ἡ νομοθεσία κατὰ τοῦ Τεντυμποῦσμοῦ κτυπᾷ τάχα τὰ κλαριά, ἐνῶ προστατεύει καὶ περιθάλλει τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ κατὰ τοιοῦτον τρόπον μάλιστα, ὥστε, ἀντὶ νὰ ἄρῃ παντελῶς τὸ κακόν, μᾶλλον τὸ ὑποτρέφει καὶ τὸ ἐπαυξάνει.

Τί εἶναι Τεντυμποῦσμός; Τί ἄλλο, παρὰ πρόκλησις καὶ ἐκβιασμός πρὸς ἀνήθικον πράξιν. Ἔτσι, ἀναλύοντες ψυχολογικῶς καὶ κατὰ βάθος τὸ φαινόμενον τοῦτο, θὰ καταλήξωμεν εἰς τὴν διαπίστωσιν, ὅτι τεντυμποῦσμός εἶναι ὅχι μόνον αἱ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἀναδίδει ἀν-

τὴν ἀλήθειαν ἐν σιωπῇ. Δὲν ἀναμένει νὰ ἴδῃ τὸν Χριστιανισμόν ἡγούμενον ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ μᾶλλον μίαν οἰκουμενικὴν συγχώνευσιν τῆς ἀληθείας καὶ πλάνης ὧν τῶν ὑπαρχουσῶν ὁμολογιῶν.

ὑπὸ τὴν ἀσάφειαν τοῦ Πατριαρχικοῦ χαιρετισμοῦ κρύπτεται μετῃ μεταφρασμένη μία ἐπὶ πλέον ἐπιτυχία τοῦ οἰκουμενικοῦ ἔργου πρὸς ἴδρυσιν μιᾶς παγκοσμίου, πανθενωτικῆς Ἐκκλησίας θεμελιωμένης ἐπὶ Λαοδικαίας ἀδιαφορίας πρὸς τὴν ἀλήθειαν. (Ἀποκαλ. Γ', 15—16).

δρες καὶ δὴ οὐσύνετοι νέοι ἐπιτίθενται κατὰ γυναικῶν ἐκβιάζοντες αὐτὰς ἀνηθίκως, ἀλλ' ὡσαύτως τεντυμποῦσμός εἶναι καὶ ἡ ἀναίδην περιφορὰ τῶν γυναικῶν μὲ τὴν πορνικὴν μίνι - φούσταν, γεγονὸς τὸ ὁποῖον, κυρίως εἰπεῖν, εἶναι ἡ πρώτη αὐτόφορος αἰτία προκλήσεως καὶ διεγέρσεως καὶ παρορμήσεως τῶν ἀνδρῶν, ὅχι μόνον νέων καὶ ἐπιρρεπῶν εἰς ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ σωφρονούντων, ἐπὶ δὲ καὶ αἰδημόνων γερόντων, δεδομένου ὅτι αἱ μινιφορούσαι, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης, κυκλοφοροῦσιν ὡς μαινάδες λόγναι πανταχοῦ εἰς δημοσίας καὶ πολυσυχνάστους χώρους καὶ μὲ τὰς ἀναίδεις ἐμφανίσεις καὶ κινήσεις των, τὰς τῶσον πορνικὰς, σκανδαλώδεις καὶ προκλητικὰς, ἐξάπτουσι καὶ διερεθίζουν κατὰ φυσικὸν λόγον πάντας τοὺς παρατυγχάνοντας ἀνδρας πρὸς ἀσέλγειαν καὶ, παρ' ὅλον ὅτι τὰ πεπρωμένα καὶ πορνικὰ αὐτὰ γυναῖκα προσβάλλουσι κατὰ τοιοῦτον ἀναίσχυντον τρόπον τὴν δημοσίαν αἰδῶ καὶ διαφθεῖρουσι θρασυτάτα μυριάδας ψυχὰς, ἐν τούτοις ὅχι μόνον δὲν συλλαμβάνονται ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ τούναντίον προστατεύονται. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Πρόκειται εἰς θέαν ὧν, ἡ πορνοκρατία τῆς Κοινωνίας.

Καὶ ὡς νὰ ἦτο ἀνίστην τὸ κακόν, ὁ εἰς βλέπει τὸν ἄλλον ληθαργῶν, καὶ κατήντησαν πάντες σχεδὸν οἰονεῖ διαρκῶς ψυχικῶς κλινῆρεις, πληγέντες βαρύτερα ἐκ τῆς πορνοκρατικῆς ἀσθενείας, μέχρι τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ των παραλελυμένοι. «Εἰσηλθε θάνατος διὰ τῶν θυρίδων» λέγει ἐν προκειμένῳ ὁ Προφήτης Ἱερεμίας. Καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κλείσουν παρὰ τῷ λαῷ αἱ αἰσθητικαὶ θυρίδες οὐδὲ νὰ θεραπευθῶσιν αἱ ἀσθενοῦντες, ἔάν προηγουμένως δὲν καταπολεμηθῇ μέχρις ἐξοντώσεως καὶ ἐξαλείψεως τὸ ἐξωθεν θανατηφόρον μικρόβιον, ἧτοι τὸ φθοροποιὸν εἶδωλον τῆς πορνικῆς γυναικείας εὐσχήμου γυμνότητος, ἡ Μίνι-Φούστα. Τὸ ζήτημα εἶναι σοβαρότατον, διότι, κατὰ λογικὸν ὅρον τίθεται ὡς ζήτημα κατεπεῖγον, ἀληθοῦς δικαίου, Ἑθνικῆς σωτηρίας καὶ ἐξ ἀδηρίτου ἀνάγκης.

Ἡ νομοθεσία κατὰ τοῦ τεντυμποῦσμοῦ εἶναι χωλὴ ἂν ὅχι καὶ ἐσκεμμένη παγίς πρὸς γενίκευσιν τῆς κοινωνικῆς διαφθορᾶς. Καί, διὰ νὰ ὀρθοποδήσῃ καὶ νὰ διορθωθῇ καὶ νὰ φέρῃ ἐξυγιαντικὰ ἀποτελέσματα, ὀφείλει νὰ συμπληρωθῇ διὰ τῆς ἐκδόσεως ἀμέσου διατάξεως, ἥτις νὰ θέσῃ ἐκτός νόμου ὅλην τὴν ποικιλίαν τῆς Μίνι-Φούστας, καθὼς καὶ πάσαν προκλητικὴν ἐμφάνισιν γυναικεῖαν ἢ γυμνότητα, ἐμφανῆ ἢ εὐσχημον, προσβάλλουσαν τὴν δημοσίαν αἰδῶ καὶ παρορμῶσαν τοὺς ἀνδρας εἰς ἀσέλγειαν.

Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι τῶν φυλάκων κοιμωμένων ἐσπάρη καὶ τὸ Ξενοκίνητον Ζιζάνιον τοῦτο εἰς τὴν ταλαίπωρον καὶ ἐντιμον Ἑλλάδα ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν ἐχθρῶν, οἱ ὅποιοι διὰ νὰ ρίξουν στάκτην εἰς τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ νὰ ἀπλώσουν τοὺς πλοκάμους τῶν ἀ-

νόμων παθών και συμφερόντων των, παρουσιάζουν την μίνι-φούσταν εναντίον ηθικής σημασίας, ως ζήτημα έπουσιώδους, ή και την διαφημίζουν εις τους άδασεις και την έκθειάζουσι την μίνι - φούσταν ως καρπὸν «ωραίων εις την θέαν και γλυκύτατον εις την βρωσιν», ως μονόμηνον πρόοδον και πολιτισμόν και ευτυχίαν, καθώς ακριβώς παρεπλάνησε και ο όφιος, ο άπ' άρχης ανθρωποκτόνος διάβολος τους πρωτοπλάστους με τον άπηγορευμένον καρπὸν ἐν τῇ Ἑδέμ.

Καί ἐπειδὴ τὸ κακὸν ἐπαράγειν, ὁ δὲ ἀνδρικός τετυμποιόμος ως σύμπτωμα καὶ ἡ πρωταίτιός του ἡ μίνι - φούστα, τείνουν νὰ κυριαρχήσουν ὄχι μόνον εις τὰς πολυκατοικίας τῶν μεγαλοπόλεων, ἀλλὰ καὶ εις τὰ καλυδόσπιτα τοῦ βουνοῦ, ὁ λαὸς κατατρομοκρατηθεὶς ἐκ τοῦ ἐπαπειλουμένου μεγίστου κινδύνου ἐντεῦθεν, ἤρχισε, πρὶν πανικοβληθῇ παντελῶς καὶ ἀπογυμνώσῃ, νὰ ἀφυπνίζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ νὰ ἀνανήφῃ. Ὑπάρχουν ἀναρίθμητοι ἀδελφοί μας Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι ἀπὸ φόβον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ Ἑθνικὴν φιλοτιμίαν, ἀποτροπαζόμενοι καὶ φεύγοντες τὴν πανώλην αὐτὴν τοῦ ἀνισχύτου καὶ εὐσχήμου καὶ ἀπανθρώπου γυναικείου τετυμποιόμου, ἀπεκρύβησαν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐγκλειστοὶ εις τὰ σπίτια των, ὡς ἀετοὶ εις τὰ κλωβία. Καὶ εἶναι ἀλάλητοι οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα ποῦ ἔχυσαν καὶ χύνουν ὀδυρόμενοι διὰ τὸ οἰκτρὸν τοῦτο κατάντημα τῆς Κοινωνίας καὶ τὴν συμφερόντων προσαρτεροῦντες ἐν προσευχαίς, ἀποκρούοντες ἐπιμόνως τὰ ἀλλόκοτα καὶ βάρβαρα καὶ τερατώδη καὶ Ἑλληνοφθόρα αὐτὰ καρκινώματα, τὴν Ζούγκλαν Τεντυμποιόμου — Χιππισμοῦ καὶ προτιμώντες νὰ ἀποθάνωσι μᾶλλον ὡς αὐτοδέσμοι ἥρωες μετὰ τὴν πατροπαράδοτον Ἑλληνικὴν σεμνότητα καὶ τιμὴν, παρὰ νὰ ἴδωσιν ἀσυδοτον τὴν καταισχύνην κατὰ τοῦ ἔθνους, νὰ κυριαρχοῦν ἀσυστόλως αἱ κτηνώδεις μινιφοροῦσαι τετυμποιόσες αὐτὲς οἱ θεατρίνες καὶ «Κατελάνες».

Ἄς μὴ ἀπατώμεθα, ἀδελφοί μου. Εἶναι ἀδύνατον, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, νὰ οἰκοδομηθῇ οἶκος, ὅταν ὁ μὲν εἰς κτίζῃ, ὁ δὲ ἄλλος κρημνίζῃ. Ἡ ὡμὴ πραγματικότης βοᾷ, ὅτι τὸ κακὸν ὄχι μόνον ἐπροχώρησεν ἐπικινδύνως, ἀλλὰ καὶ προβαίνει εις τὰ χειρότερα, τόσοσιν ὥστε ἀπειλεῖ μετὰ πλήρη διάλυσιν τὴν τετιμημένην Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, τὸ κύτταρον τοῦτο καὶ προαιώνιον βάθρον τῆς ὑποστάσεως καὶ ἐπιβιώσεως τοῦ ἔθνους. Οἱ πλέον στοχαστικοὶ Ἕλληνες καὶ πνευματέμφοροι θεωροῦσι τὰ δυσώϊστα αὐτὰ συμπτώματα, ὡς ἔσχατα προμηνύματα παγκοσμίου πολεμικοῦ ὀλέθρου.

Λοιπὸν, ἔστω καὶ τὰς τελευταίας στιγμὰς, ἄς ἀποσβήσωμεν τὰ ἐπικείμενα δεινὰ, μετανοοῦντες εἰλικρινῶς καὶ ἐμπράκτως οἱ πάντες μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐνεργοῦντες ὁ καθείς μετὰ συνειδήσιν ἀκατάγνωστον τὸ ἑαυτοῦ καθήκον εἰς ὃ ἐτάχθη.

Μετανοοῦντες πρῶτον οἱ Ἄρχοντες καὶ πλῆττοντες τὸ ἀπαθρασυνθέν κακὸν καὶ ἐξουθενοῦντες αὐτὸ διὰ τῶν ἀρμοδίων εις ἐκάστην ἐξουσίαν μέτρων, νόμων, κανόνων καὶ διατάξεων, διὰ νὰ μετανοήσῃ ἀκολούθως καὶ σύμπας ὁ λαός, κατὰ τὴν σοφὴν ρῆτριν «φιλεῖ τὸ ἀρχόμενον ἐξομοιοῦσθαι τοῖς ἀρχουσιν». Ἕλληνες, πάσῃ θυσίᾳ, πύουγτες πᾶσαν δουλοπρεπὴ δειλίαν καὶ ἀνελεύθερον ἀνθρωπαρέσκειαν, ἐκτινάξατε ὡς ἀνυποχῶρητοι εὐζῶνες ἔξω

τῶν ὀρίων τῆς Πατρῴας καὶ Πανάγου Ἑλληνικῆς γῆς τὴν χολέραν, τὸ ξενοκίνητον βδέλυγμα τῆς ἐρμηώσεως, τὴν μίνι-φούσταν, ἐγκαίρως, πρὶν εἶναι πλέον ἀργά, πρὶν ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ παραχωρήσῃ καὶ ἐκραγῇ ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἡ λάβα τῆς θείας δικαιοσύνης, ὅποτε εἰς μάτην θὰ θρηνῇ ὁ γονεὺς ἐπὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ τὰ δαιμονόπληκτα καὶ βιοθάνата καὶ πολερόπτητα, διότι κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ μεγαλοφωνοτάτου Ἰσαίου «καὶ ὁ καλύτερός σου υἱὸς ὃν ἀγαπᾷς μαχαίρα πεσεῖται». Λοιπὸν οἱ καιροὶ οὐ μενετοί.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν δὲ, ὅτι καὶ προγενεστέρα Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐξεμνηδένισεν ἐντὸς ὀλίγου, παρόμοιον ἐθνικὸν κίνδυνον.

Ἀλλῶστε, εὐκολώτατον καὶ ὀριστον εἶναι, ἡ Ἐξουσία νὰ συστήσῃ ἐγκυρον, εἰδικὴν καὶ ἐντιμον ἐπιτροπὴν, ἵνα καθιερώσῃ ἀπλούστατα ἐνιαῖον Κοινωνικὸν Τύπον σεμνῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προτύπων τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς Παροδόσεως.

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

Ὁ Ἱερώνυμος χοροστατεῖ

Ὡς γνωστὸν, καθ' ὅλον τὸ 1971 θὰ τελοῦνται ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ 150ῇ ἐπετείῳ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας. Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία προέβη καὶ αὕτη εἰς ἐκδηλώσεις καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ὅπως παρastoῦν εἰς τὰς ἐορτάς. Μεταῦ τῶν προσκεκλημένων ἦτο καὶ ὁ περιβόητος «Μητροπολίτης» Λένινγκραντ Νικόδημος, ὅστις εἶναι ἐγκάθεκτος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ἐν τῇ Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὗτος λοιπὸν, ὁ Νικόδημος εἶναι Οἰκουμενιστής, κοινωνήσας ἐν Ρώσικουμ, ὅπερ εὐρίσκεται ἐν Ἰταλίᾳ, Παπιστὰς ὁμοίως καὶ ἐν Ρωσίᾳ. Οὗτος ἐστὶν ὁ συμβουλευσας τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὕτη μεταδίδῃ «τὰ ἅγια τοῖς κυσί». Ἀπὸ τῷ φοβερῷ τούτῳ ἀκούσματος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀπέστειλε μακροσκελὴ ἐπιστολὴν τῷ Πατριάρχῃ γράφων. «Ἄλλ' ὡς τῆς οἰκουμένης πρῶταρχε Παναγιώτατε ἡμῶν Αὐθέντα καὶ Πατριάρχα... ἐλεγξον, ἐπιπλήμυσον, παρεκάλεσον. Ἰκέτευσον δὲ τὸν ἐλεήμονα Θεόν, Θεοφιλέστατε Δέσποτα ἵνα μὴ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπόν Του ἀπ' ἡμῶν καὶ ἀπώσῃ ἡμᾶς εἰς τέλος». Ταῦτα ἔγραψε ὁ ἅγιος Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ τίς οἶδε διατὶ μετὰ παρέλευσιν χρονικοῦ τινὸς διαστήματος τὰ ἐλησμόνησε καὶ συγχοροστατεῖ ὁ «Ὁρθόδοξος» Ἱερώνυμος μετὰ τοῦ Λένινγκραντ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν.

Καὶ ἐρωτῶμεν τὸν ἅγιον Ἀθηνῶν: Διστὶ ἔσχισε τὰ ἱμάτιά του ὅταν ἡ ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησία ἔδωκε «τὰ ἅγια τοῖς κυσί» καὶ δὲν ἐπράξε ὁμοίως, ὅτε ὁ τότε προϊστάμενος καὶ Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν καὶ προσφάτως ἐκλεγείς βοηθὸς τοῦ Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος Ἐλευσίνος Τιμόθεος Κοντομέρκος ἐκοινωνήσε ἐντὸς τούτου τοῦ Ναοῦ τὰς 20 Παπικάς; Μήπως δὲν τὸ ἐπληροφορήθη; Μήπως δὲν ἔμαθε ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐφημερίδων, ὅτι ἐσκανδαλίσθησαν ἀρκεταὶ ψυχαί; Καὶ πῶς ὁ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἀποφθεγγόμενος περὶ μυστηριακῆς κοινωνίας μετ' αἰρετικῶν, χοροστατεῖ μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ Νικόδημου; Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης γράφει: «Ὁ

Τεχνονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

λέγων αὐτῷ (τῷ αἰρετικῷ) χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β' Ἰωάν. 11). Ἄρα καὶ ὁ «Ὁρθόδοξος ἅγιος Ἀθηνῶν» ἀπεγυμνώθη τῆς Θείας Χάρτος — ἐφ' ὅσον κοινωνεῖ μετ' αὐτοῦ — καὶ αἱ διαμαρτυρίαι ὅς ποιεῖ εἶναι διὰ «τὰ μάτια τοῦ κόσμου». Θὰ θέλαμε ὅμως νὰ ἐγνωρίζομεν ἐν προκείμενῳ τὴν γνώμην τοῦ π. Ἐπιφανίου. Μήπως θὰ ἔλεγε νὰ «μὴ ὀπισπώμεθα ἀπὸ τὸν Ἱερώνυμον καὶ ὅς κἀμὴ τὴν δουλειά του»; Τὸ πλέον πιθανόν.

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς «τὴν στρατιάν τῶν εὐλαβῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τί καθεύδουν; Διὰ τί δὲν διαμαρτύρονται διὰ τὴν προδοσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας; Διὰ τί δὲν διαμαρτύρονται διὰ τὰς ἐν τῇ πίστει «ἀκροβασίας» τοῦ Ἱερωνύμου; Πότε θὰ κινηθοῦν; Ὅταν οἱ τελητηρία θὰ φθάσουν μέχρι τοῦ ἀπροχωρήτου; Ἀρκετὰ ὁμως ἐτήρησαν σιγὴν ἰχθύος, ἤγγικε γὰρ ὁ καιρὸς τῆς δράσεως καὶ ἂς γνωρίζουν, ὅτι ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ σημαίνει ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

ΗΛΙΑΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Σαλαμίνος κ. Γερωντίου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 24 Ἀπριλίου καὶ εἰς Πρεσβύτερον τὴν 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν Ἀγ. Νικολάου — Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς ὁ Εὐάγγελος Φλώρης ἐκ Χίου.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 623.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆ: συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίτομπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος δραχμᾶς	45.—
»	Ἑτησία	30.—
Ἐξωτερικοῦ	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἑτησία	4
	Τιμὴ Φέλλου δρχ.	2

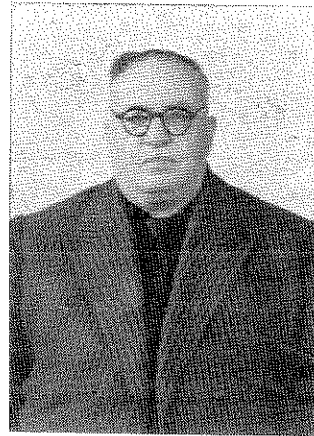
ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ ΙΕΡΑΤΕΙΟΥ

Ἀποφάσκει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καλεῖται τὸ Ἱερατεῖον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, ὅπως προσέλθῃ ἐν τῷ καθιδρυμένῳ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐν Τσακῶ Ἀττικῆς τὴν 22 Ἰουνίου ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 9 π.μ. πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς πορείας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἐπίλυσιν ἐκκρεμούντων θεμάτων.

Λεοφροεῖον «Προφίτου Ἡλίου» ἀπὸ πλατεῖα Ρη γίλλης, Στάσις Δευτέρα Τσακοῦ.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 8ην Μαρτίου 1971 μετέστη πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ὁ ὑπλωτὴς τῶν πατρῶων παροδόσεων Παναγιώτης Καβαλλάρης, διατελέσας ἀπὸ 35ετίας ἐπίτροπος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης.

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σιγαῖς ἁγίων, εἰς δὲ τοὺς οἰκείους του καταπέμψῃ τὴν ἐξ ἑξ ὕψους παρηγορίαν.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 11 Ἰουνίου ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ «Ἀξιὸν ἐστίν» πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Βασιμπόμπης.

**

Τὴν 12 Ἰουνίου ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ὁνουφρίου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Ντάρτζας Κερατέας.

**

Τὴν 24 Ἰουνίου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναὶ Λουτρακίου καὶ Κουδαρᾶ—Ἀττικῆς.

**

Τὴν 29 Ἰουνίου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῶν κορυφαίων Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ Πειραιῶς καὶ Λαφνῆς Ἀθηνῶν.